LEE DANIELS
Reciful ascuns

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CIPRIAN NEAGOE
ALCRIS M94

Capitolul 1

— Kim, încearcă să vorbeşti mai puţin la telefon, spuse domnul Okawa în timpul micului dejun. În fiecare seară ajungi foarte târziu acasă şi oboseala te doboară de fiecare dată. Mă întreb când mai ai timp şi pentru lecţii.

Kim aprobă. Ştia că n-are oricum niciun rost să se certe cu tatăl ei. În ultimele luni îi răspunsese de foarte puţine ori şi de fiecare dată acest lucru n-o ajutase cu nimic. Totuşi, nu se putu abţine să nu se apere.

— Tată, să ştii că nu ignor lecţiile, doar că nu prea am avut multe în ultimul timp.

Tatăl ei răspunse imediat.

— Dacă este adevărat, înseamnă că nu te afli la cea mai potrivită şcoală. Poate Liceul Balboa nu mai este ceea ce ştiam eu.

— Taaată, tărăgănă Kim. Liceul Balboa este un liceu foarte bun. Are cele mai bune rezultate dintre toate şcolile din sudul Californiei.

Domnul Okawa se încruntă.

— Cunosc mulţi elevi care au absolvit Liceul Balboa şi au intrat la facultăţi foarte bune, dar dacă ceea ce faci tu pentru şcoală arată cât de mult cer ei de la voi, nu pot să cred că liceul acesta este atât de bun cum se crede.

Kim oftă. N-avea niciun rost să se certe cu un avocat. Tatăl ei o urmărea de ceva timp plângându-se de cât de puţin lucrează pentru şcoală. Este adevărat că nu-i mai stătea capul la învăţat, dar notele ei bune nu avuseseră de suferit, indiferent ce credea tatăl ei.

Totuşi, Kim îşi petrecu toată dimineaţa în cameră, lucrând la matematică. Doar la prânz făcu şi ea o pauză pentru a mânca ceva şi-l rugă pe tatăl ei dacă ar putea să-i dea un telefon Donnei Thurman.

— N-o să dureze mult, imploră ea. Dar domnul Okawa

dădu din cap.

— Poţi să vorbeşti cu ea şi la şcoală, spuse el apoi se întoarse şi ieşi din bucătărie.

În camera sa, Kim se uită lung la telefonul agăţat pe un perete în capătul holului. Câteva dintre prietenele sale, cum ar fi Bonnie Jordan sau Alexandra Lockhart aveau propriile lor telefoane. Iar Donna avea unul lângă camera ei, pe care-l împărţea doar cu fratele ei, Eric. Dar domnul Okawa urmărea cu stricteţe cât stătea fata sa la telefon, punându-l lângă camera sa, extensia de la acesta aflându-se pe biroul său.

Fiind nevoită să uite de telefon, Kim încercă să se concentreze asupra temei la engleză, dar sfârşi prin a desena diferite figuri pe foile din faţa sa. Nu era la fel de talentată ca prietenul ei, George Santiago, dar i-au plăcut dintotdeauna orele de desen şi avea nişte proiecte cu care se putea mândri, chiar dacă George îi făcea foarte rar complimente.

Şi aceasta nu era singura problemă pe care o avea cu George. Dragostea pentru un artist s-a dovedit a fi dificilă încă de la început. Sculptor talentat, George, ţinea la lucrările sale mai mult decât la orice altceva. Poate că-i plăcea să stea cu Kim, dar cu siguranţă nu putea suferi să stea pe plajă cu o gaşcă de surferi, spre deosebire de prietena sa, căreia îi plăcea să stea cu prietenii, plaja, să se bronzeze şi să urmărească surferii din Newport Beach.

Chiar şi aşa, ea şi George au reuşit să aibă o relaţie frumoasă. Se iubeau cu adevărat şi ceea ce i-a apropiat mult a fost dragostea lui Kim pentru artă, în special pentru lucrările lui George. Cu câteva săptămâni în urmă, îl convinsese să meargă cu ea la un concurs de surf în Santa Cruz. Îi spusese că ar putea vizita muzeele şi galeriile din zonă şi s-a dovedit a fi o călătorie plăcută. Amândoi s-au simţit bine şi Donna a câştigat concursul. În acel weekend,

Johnny Novak, un tânăr din Liceul Balboa, a dispărut noaptea în timp ce făcea surf aşa că weekendul se termină totuşi trist. Însă la întoarcere, George reuşi s-o impresioneze pe Kim. Era foarte vorbăreţ în maşină, încercând să le ia gândul de la accident. Prietena lui Johnny, Bonnie, era încă în stare de şoc. Până şi Donna şi Mitch Harrison, care merseseră cu maşina familiei Thurman erau foarte întristaţi.

Kim nu mai desenă, iar George se schimbă şi el foarte mult după acel weekend. N-au mai ieşit împreună şi se părea că are foarte puţin timp pentru ea. Era supărat pe ea şi Kim ştia asta. Se distanţară foarte mult, ceea ce o speria pe Kim. Trebuia să discute cu el despre acest lucru. Nu putea lăsa lucrurile aşa, trebuia să afle ce se întâmplase.

Kim se uită pe geam. O nouă zi superbă afară. Îi plăcea la nebunie căldura. Încă mai putea să se îmbrace subţire şi să stea pe plajă la soare. Era foarte norocoasă că locuia într-un loc ca Newport, chiar dacă avea un tată foarte sever şi probleme cu George.

Domnul şi doamna Okawa erau în faţa casei, Kim îi vedea de la geamul ei. Tatăl ei arăta cu degetul spre un strat de flori ca şi cum i-ar fi spus soţiei ce ar trebui să facă. Kim zâmbi. Tatăl ei decidea tot ce se întâmpla în casă, până şi ce ar fi trebuit făcut cu florile mamei sale. Poate dacă ar fi avut o soră sau un frate, ar fi lăsat-o pe ea mai liberă. Dar aşa, tatăl ei a luat întotdeauna hotărâri pentru ea. Trebuia să fie cea mai bună din clasa ei, să intre la ce facultate voia el, să devină avocat şi să ajungă în firma lui. Şi era sigur că întotdeauna lucrurile vor sta cum voia el, chiar dacă pe Kim n-o încânta ideea să devină avocat. Ar fi vrut să fie consilier şcolar, să lucreze cu copiii. Îi plăcea să discute cu oamenii şi să afle problemele acestora.

— Ce crezi despre asta, tată? spuse ea cu voce tare, uitându-se spre tatăl ei aflat în grădină.

Telefonul sună şi Kim mai aruncă o privire pe geam să vadă dacă tatăl ei l-a auzit. Se repezi pe hol, sperând să fie pentru ea.

— Bună Kim. Sunt George.

— George, bună! Kim se înveseli dintr-odată. Ce sincronizare perfecta! Tatăl ei nu va şti niciodată că a vorbit la telefon dacă s-ar grăbi.

— Kim… ia spune… ai vreun program în seara asta? Kim se gândi repede. Părinţii ei sunt la o întâlnire cu un client.

— Nu, n-am nimic de făcut.

— Atunci, ne întâlnim pentru cină la The Hole? Te-aş lua eu dar nu pot să fac rost de maşină, mai şi lucrez până târziu în studio.

Studioul lui George era lângă The Hole, un loc foarte popular printre elevii din Liceul Balboa.

— Pot să vin eu acolo, spuse Kim repede. La şapte şi jumătate e bine? Cu siguranţă, părinţii ei vor fi plecaţi până atunci. Trebuia să aibă grijă să se şi întoarcă înaintea lor.

— E perfect, spuse George. Ne vedem atunci. George închise înainte că ea să mai spună ceva, dar chiar în acel moment Kim auzi uşa de la bucătărie închizându-se. Puse încet telefonul în furcă şi se strecură înapoi în camera sa. Perfect. Tatăl ei nu auzise nimic. Nu-i plăcea să se ascundă de el, dar nu prea avea ce să facă.

Oftă fericită şi îşi puse desenele deoparte. Numai ideea că îl va întâlni pe George o făcea mai fericită decât fusese toată săptămâna. Era foarte bine că acum se putea concentra asupra temelor.

***

— Îţi stă foarte bine îmbrăcată aşa, Alex. Trebuie neapărat să-ţi facem o fotografie pentru portofoliu.

Arăţi ca un fotomodel. Mitch Harrison îi zâmbi Alexandrei Lockhart care-i întoarse zâmbetul însoţit de un murmur de mulţumire. Ochii ei străluceau de fericire.

Cei doi luau cina în restaurantul din interiorul clubului de iaht Newport Beach. Adrian Lockhart, tatăl lui Alex, era un membru al clubului şi o încuraja pe aceasta să profite de acest lucru. Îşi ţinea acolo vasul de croazieră, când nu-l folosea pentru a plimba diferiţi clienţi.

— N-am mai fost niciodată aici. Mitch se uită de jur împrejur, impresionat de ceea ce vedea. E foarte frumos. Sper că sunt îmbrăcat potrivit. Mitch era îmbrăcat cu blugi albaştri spălăciţi şi o cămaşă hawa-iană. Când i-am spus mamei mele unde merg, a insistat să-mi calce cămaşa. Râse. Măcar de data asta.

— Arăţi foarte bine, Mitch. Şi îmi pare bine că ai putut veni, chiar dacă trebuie să te grăbeşti la serviciu.

Mitch lucra cu jumătate de normă ca asistent într-un studio fotografic, strângând astfel bani pentru facultate. Alex a admirat întotdeauna la el simţul de autodisciplină. Ca majoritatea băieţilor din Newport Beach, Mitch era un surfer pasionat. Dar nu era genul de golan care sta tot timpul pe plajă. Locuia cu mama sa, care avea o afacere mică dar de succes, vânzând obiecte prin poştă. Chiar şi aşa, Mitch ştia că va trebui să se întreţină în facultate şi îşi lua munca foarte în serios.

— E foarte frumos aici, spuse Mitch uitându-se pe fereastră. Bărcile pe apă, cu catargele lor atingând cerul. Mi-ar plăcea să fac nişte fotografii. Crezi că se poate?

— Bineînţeles, răspunse Alex. Când o să ai ceva timp liber, poţi folosi barca tatălui meu să faci poze, să te mai şi bronzezi.

— Minunat! Mitch zâmbi. Deci, aşa te-ai bronzat atât de frumos.

Alex râse. Tachinările lui Mitch o făceau să se simtă foarte bine.

— Trebuie să mă chinui să am bronzul acesta. Nu e uşor. De câte ori am timp liber, îl petrec la bordul bărcii, îl

tachină şi ea.

— Cred că merită, spuse Mitch cu căldură, întinzând mâna spre a lui Alex. Mi-ar plăcea nişte poze cu tine în această culoare. Contrastul cu pielea ta e minunat.

Alex nu mai ştia ce să spună. Cu Mitch se simţea atât de bine. Nu-şi putea aminti când mai fusese aşa de fericită. Se uită în oglinda din partea cealaltă de cameră. Mitch atât de arătos şi blond, întruchiparea surferului californian şi ea înaltă şi slabă, cu tenul lucios bronzat şi păr negru scurt. Rochia de o culoare mov pal pe care o cumpărase special pentru această seară era un succes.

— Alex, crezi că pot să fac poze cu tine când navighezi?

Alex îşi dădu seama că Mitch o studia în timp ce ea se uita în oglindă. Acum strânse din buze şi dădu din cap.

— Promiţi să nu spui nimănui?

— Ce să promit?

— Mai întâi promiţi. După aceea îţi spun. Mitch zâmbi.

— Bine, promit. Alex ezită.

— Nu ştiu să navighez.

Mitch dădu capul pe spate şi începu să râdă ceea ce o sperie pe Alex. Nu mai spusese acest lucru nimănui. Făcuse oare o greşeală?

El se uita la ea.

— Eşti preşedinta clubului de navigaţie şi nu ştii să navighezi?

Aprobă din cap, muşcându-şi buzele.

— Ai promis, îl avertiză ea.

Faţa lui Mitch se îmblânzi şi luă mâna lui Alex în a sa.

— Şi am vorbit serios. Nu voi spune nimănui. Alex dădu din cap. Bineînţeles că putea avea încredere în Mitch. Nu-şi ţinuse el cuvântul să nu spună nimănui când a fugit la Washington D.C., ca să locuiască la mama sa? Când a ajuns la mama sa acasă, aceasta era în vacanţă şi Alex a decis să se întoarcă în Newport, cazându-se la un hotel fiindcă îi era

prea frică să meargă acasă. Mitch a convins-o să se ducă totuşi. Chiar a dus-o până în faţa uşii, ca să nu-l înfrunte singură pe tatăl ei.

— Alex, sper că lucrurile merg mai bine acasă. Mi-a părut foarte rău că n-am putut să vin sâmbăta trecută. Încă îi ţinea mâna. Sper să putem petrece mai mult timp împreună.

Mâna lui Mitch era caldă şi consolatoare. Un fior de fericire îi străbătu şira spinării. A fost dezamăgită că Mitch n-a putut să vină la întâlnirea de sâmbăta trecută, dar a luat-o la plajă după şcoală în timpul săptămânii şi îşi dădu seama că şi lui îi place să-şi petreacă timpul cu ea.

— Putem veni aici de câte ori vrei, Mitch. Tatălui meu îi face plăcere să petrec cât mai mult timp aici. Poate o să iau şi ceva lecţii de navigaţie, să putem ieşi în larg cu unul din vasele lui.

— Bonnie poate să te înveţe, sugeră Mitch cu o strălucire în ochi.

Alex se încruntă.

— Bineînţeles. Nici nu ştii cât de mult i-ar plăcea să afle că nu ştiu să navighez.

Mitch făcu cu ochiul.

— Glumeam. Nu-ţi face griji.

Alex se relaxa. Numele Bonnie Jordan îi reaminti lucruri neplăcute. Amândouă au încercat să organizeze un club de navigaţie în liceul Balboa. De fapt, a fost ideea lui Bonnie, dar Alex a vrut să devină ea preşedinta fiindcă tatăl ei era membru al clubului de iaht şi deţinea mai multe vase. Dar Alex ştia că tot ce-şi dorea de fapt era s-o înfrângă pe Bonnie. Nu i-a plăcut când Bonnie a apărut în Newport şi a devenit vedeta din Chicago printre surferi. Alex începu să zâmbească. Acum totul părea aşa de prostesc... îl avea pe Mitch şi se înţelegea atât de bine cu tatăl ei.

— Hei Alex, ce mai faci?

Ed Bentley stătea lângă masa lor. În pantalonii săi albi şi pulover de bumbac alb, arăta foarte frumos şi distins. Alex se uită la Mitch, care era puţin încruntat.

— Bună Ed. Aş vrea să ţi-l prezint pe Mitch Harrison. Ed aruncă o privire spre Mitch când dădură mâna.

— Bună Ed. Îmi pare bine, spuse Mitch politicos.

— Bună. Ed nu zâmbi şi îşi concentră privirea asupra lui Alex. Nu te-am mai văzut de mult pe aici.

— Am fost plecată din oraş, răspunse Alex. Cum merge şcoala? Ed e la U.S.C, îi explică ea lui Mitch.

— Merge, spuse Ed. Dar îmi place mai mult să navighez. De fapt ies după-amiaza asta. Vrei să vii?

Alex zâmbi prieteneşte.

— Îţi mulţumesc, Ed, dar sunt foarte ocupată azi. Ed dădu din umeri.

— Bine, cum vrei. Ne mai vedem, Alex. Îl salută din cap pe Mitch şi plecă.

După o scurtă pauză, Mitch fluieră încet.

— Şi eu care credeam că sunt invizibil. Alex zâmbi.

— Nu-l băga în seamă pe Ed. E doar snob. Alex se uita la farfuria goală a lui Mitch. Vrei şi desert? Mitch clătină din cap.

— Mulţumesc, sunt plin. Mâncarea e foarte bună aici. El comandase un hamburger şi cartofi prajiţi şi Alex mâncase doar puţin din salata de pui.

— Dar mai bine aş termina salata ta. Să nu irosim mâncarea.

— Serveşte-te. Alex împinse farfuria spre el şi în acelaşi moment o zări pe mama sa vitregă, Chérie, venind spre masa lor. O-ho. Se apropie un inamic, şopti ea.

— Alex, draga mea, tocmai te-am observat. Se uită la Mitch şi clipi încet.

— Chérie, el este Mitch Harrison. Mitch, aceasta este soţia tatălui meu, spuse Alex şovăitoare.

Mitch se ridică şi luă mâna întinsă a lui Chérie.

— Bună ziua, doamnă Lockhart. Încântat de cunoştinţă.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc. Chérie zâmbi cu căldură, ceea ce o enervă pe Alex. Chérie n-avea pic de ruşine, flirta tot timpul cu bărbaţii. Totuşi, Alex ştia că n-are de ce să-şi facă probleme în privinţa lui Mitch, deoarece acesta ştia totul despre Chérie. Seara aceasta nu o putea strica nimeni.

— Eşti coleg de clasă cu Alex, Mitch? întrebă Chérie.

— Sunt în ultimul an, răspunse Mitch zâmbindu-i lui Alex. Dar Alex şi cu mine ne cunoaştem de ani de zile.

— Ce drăguţ, murmură Chérie. Ar trebui să treci şi pe la noi pe-acasă. Îmi place să-mi petrec timpul cu tineri.

— Vă mulţumesc, doamnă Lockhart. Alex se minună când îl văzu atât de stăpân pe sine.

— Trebuie să plec, Alex dragă. Mă întâlnesc cu tatăl tău la bar, spuse Chérie. Adu-l pe Mitch pe la noi din când în când.

Alex dădu din cap fără să spună nimic. Mitch zâmbi.

— La revedere, doamnă Lockhart.

— La revedere, Mitch. Ridică sprânceana. La revedere, Alex.

Cum Chérie se depărta, Alex observă cum corpul ei se legăna parcă mai mult ca de obicei. Dădu din cap în semn de dezgust.

— Ce ai înţeles din fraza: îmi place să-mi petrec timpul cu tineri?

Mitch zâmbi.

— Poate să însemne orice. Dădu din cap. Acum înţeleg ce vrei să spui. E greu să locuieşti cu o mamă vitregă de douăzeci şi trei de ani care mai e şi sexy.

Alex clipi.

— Crezi că este sexy?

— Hm… într-un fel. Mitch dădu la o parte o şuviţă

imaginară de pe fruntea lui Alex. Dar nu la fel de sexy ca fata ei vitregă.

Alex râse.

— Hai că ai ieşit cu bine din asta. Se întinse după mâna lui Mitch, aflată sub masă.

Ar fi putut să stea acolo toată viaţă uitându-se în ochii lui. Dar Mitch spuse:

— Trebuie să plec, Alex. Mă cheamă slujba. Alex oftă şi-i dădu drumul la mână.

— Bine. Îmi termin ceaiul cu gheaţă şi mă duc să mă întind pe vasul tatii.

— Grea viaţă. Mitch o sărută repede. Te sun eu. Alex dădu din cap

— Bine. Vorbim mai târziu.

Urmărindu-l în timp ce se depărta, inima i se umplu de fericire. Nu putea să creadă cât de fericită era. Nici măcar ideea de a locui cu mama ei nu o făcuse aşa fericită. Şi totul părea aşa de îndepărtat. Acasă, deşi mai era Chérie, totul mergea bine. Acum îi părea bine că n-o găsise pe mama ei la Washington şi că se decisese să se întoarcă acasă. Timpul petrecut la motelul din Newport îi schimbase toată viaţa.

Ea şi Mitch deveniseră foarte apropiaţi, acesta purtându-se foarte frumos cu ea. Întotdeauna îi făcea complimente despre cum arată, spre deosebire de Chérie care făcea tot timpul glume pe seama hainelor ei, spunându-i că arată ca o sperietoare de ciori. Chiar şi când proprietarul unui magazin de haine îi oferise un post de model, Chérie fusese batjocoritoare.

— Încearcă doar să te facă să cumperi cât mai multe haine de la el, spusese Chérie. Ştie că eşti fata unui om bogat.

Este adevărat că Adrian Lockhart deţinea un lanţ de magazine foarte şic şi că era unul dintre cei mai bogaţi

oameni din sudul Californiei, dar proprietarul nu avea de unde să ştie cine era ea. Şi oricum, obţinuse slujba şi avea prima prezentare în câteva săptămâni. Fiindcă Mitch îi făcea multe fotografii, până atunci va avea un portofoliu serios şi va deveni fotomodel profesionist. Într-o zi.

— Bună, dragă.

Alex tresări. Era aşa de preocupată de gândurile sale încât nici măcar nu-l observase pe tatăl ei când s-a aşezat lângă ea.

— Tati, eram cu mintea în altă parte.

— Eram cu nişte clienţi la bar. Chérie mi-a spus că eşti aici. Zâmbi. Arăţi minunat azi.

— Îţi mulţumesc, tati.

Alex zâmbi. Tatăl ei era foarte drăguţ cu ea de când se întorsese de la Washington. O iubea cu adevărat şi chiar dacă era ocupat, întotdeauna îşi făcea timp pentru a-i face complimente sau s-o întrebe despre şcoală.

— Mi-a spus Chérie că iei prânzul cu Mitch.

— Da, dar a trebuit să plece la muncă. Am petrecut minunat împreună. Mitch este aşa de drăguţ. Alex nu putu să-şi înfrâneze un oftat.

Domnul Lockhart dădu din cap.

— Da, este un tânăr foarte de treabă. Şi pot să spun că munceşte foarte mult, dar Chérie mi-a spus că l-ai respins grosolan pe Ed Bentley.

Alex începu să protesteze, dar domnul Lockhart o întrerupse.

— Realizezi că n-am devenit un membru al acestui club doar pentru relaţiile mele de afaceri. Vreau să cunoşti şi tu oameni potriviţi. Ed Bentley provine dintr-o familie foarte bună. Tonul vocii era foarte blajin, dar Alex se revoltă. Cum a putut Chérie să-l mintă în aşa fel pe tatăl ei?

— Tati n-o mai asculta pe Chérie când vorbeşte despre mine. Exagerează ca întotdeauna. Ed Bentley m-a invitat să

merg să navighez cu el de faţă cu Mitch, pe care l-a ignorat total. N-a fost foarte politicos. Alex respiră adânc. Dar asta nu contează, tati. Îmi place foarte mult Mitch şi vreau să fim împreună.

— Adrian, plecăm spre Los Angeles chiar acum, se auzi un bărbat de la bar.

— Vin imediat, Jack. Tatăl ei se ridică. Nu uita ce ţi-am spus, Alex. Relaţiile sunt cele mai importante în viaţă.

Alex dădu din cap în vreme ce tatăl ei părăsi încăperea. El chiar nu înţelegea. Dar dacă ar fi înţeles-o sau ar fi iubit-o cu adevărat, nu s-ar fi însurat niciodată cu acea femeie oribilă.

Capitolul 2

— Venim destul de devreme, Kim, spuse domnul Okawa. Sper să pot avea încredere că nu vei folosi prea mult telefonul, seara asta. Trebuie să înveţi. Dar pe canalul educaţional este un program despre şcolile de drept din ţară. Ar fi bine să-l urmăreşti.

Kim dădu din cap. Ce sâmbătă seară interesantă! învăţat şi un program plictisitor la televizor. Ce credea tatăl ei că este? Robot? Când părinţii ei plecară, Kim se uită la ceas. Mai era puţin până la şapte. Ar trebui să se grăbească dacă nu vrea să întârzie la întâlnirea cu George de la şapte şi jumătate. „Gaura din perete” era la cel puţin un sfert de oră de mers pe jos.

După un duş scurt, Kim stătea în faţa dulapului, neştiind cu ce să se îmbrace. Nu se mai întâlnise cu George de mult şi voia să arate mai special. În cele din urmă alese un pulover alb de bumbac cu umeri şi mâneci largi, pe care le răsuci până la cot. O pereche de pantaloni tot de bumbac şi nişte espadrile, amândouă roşii, îi întregeau ţinuta. Încălţămintea o cumpărase de la Ocean Plaza săptămâna trecută, când ajunsese târziu acasă. Kim tremură aducându-şi aminte de cât de furios fusese tatăl ei. O ameninţase că-i va tăia banii de buzunar.

Dar, după ce se studie cu atenţie în oglindă, Kim zâmbi. Era satisfăcută de felul în care arăta. Părul ei negru lung şi strălucitor fusese tuns de curând şi imaginea ei, astfel îmbrăcată, era foarte colorată. Bronzul era foarte important pentru ea. Nu era surfer sau o persoană foarte atletică, dar îi plăcea să pară că a stat foarte mult timp pe plajă. Ca orice californian adevărat, de fapt, râse Kim.

Kim luă cheia, poşeta şi ieşi din casă. Se îndreptă spre restaurant, nerăbdătoare să petreacă seara cu George. Îi era dor de faţa lui frumoasă şi puternică deopotrivă, de

ochii lui negri şi de zâmbetul fascinant. Totul era perfect, mai ales că nu se mai gândea la ameninţările tatălui ei. Învăţase toată după-amiaza, avea şi ea dreptul la un pic de timp liber.

George nu ajunsese încă şi Kim alese un loc la o masă de la fereastră. Se uită peste meniu şi din când în când la ceas, sperând ca George să nu se fi luat cu munca şi să fi uitat de întâlnire. „Haide Kim”, îşi spuse ea, „El te-a invitat. Nu va uita”. În sfârşit, la opt fără un sfert, George a intrat în bar. Nici măcar nu se sinchisise să se schimbe de hainele de lucru. Pe păr mai avea încă ghips. Kim zâmbi, era exact cum îl ştia, foarte devotat muncii sale.

Se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Scuze că am întârziat. M-am luat cu munca şi am pierdut noţiunea timpului.

— Nu-i nimic. N-am venit nici eu de mult, răspunse Kim. Ce mai faci? Ai terminat sculptura pe care am văzut-o... aceea căreia i-ai spus „Gândul în mişcare”?

— Am expus-o în Corona del Mar. Au deschis o galerie nouă acolo. Sunt foarte interesaţi de artiştii tineri.

— E minunat, George. Kim nu mai ştia ce este în capul ei. George ar fi putut să-i spună şi ei de acea galerie. Ar fi putut merge împreună. Aveau nevoie să petreacă timpul împreună, nu departe unul de celălalt. Dar în loc să se gândească la aceasta, Kim începu să se uite peste meniu.

— Îţi face ceva cu ochiul? întrebă George.

— Vreau chili, spuse Kim. Era nervoasă, dar totuşi entuziasmată că era cu George. Abia aştepta să discute cu el despre relaţia lor. Dar, deşi era nerăbdătoare şi optimistă, se hotărî să deschidă subiectul după masă.

George comandă chili pentru Kim şi pui teriyaki pentru el.

— Mi-e o foame... mărturisi el. Lucrez de azi-dimineaţă de la şapte şi n-am mâncat decât un măr.

— Îmi place devotamentul tău, spuse Kim. Mi-ar plăcea

să fiu şi eu atât de interesată de ceva anume.

— Într-adevăr, zise George îngrijorat. Trebuie să găseşti şi tu ceva de făcut, nu să stai toată ziua la plajă.

Kim se încruntă.

— Îmi pare rău că am deschis subiectul.

În ultima perioadă, George o critica tot timpul, deşi încă de la început îi spusese că nu-i place plaja. În Santa Cruz însă, fusese de acord să aibă activităţi diferite. Şi totuşi, de când s-au întors parcă îi căuta nod în papură criticând-o tot timpul. Parcă era tatăl ei sau un profesor căruia nu putea să-i facă pe plac. Dar se abţinu.

— Hai să nu ne certăm, bine? El dădu din cap.

— Şi cum ai petrecut ziua? Kim ridică din umeri.

— Ca de obicei, tata m-a bătut la cap toată ziua să învăţ. Mi-a restricţionat toate telefoanele. Zâmbi. Am avut noroc că era afară când ai sunat. Nici măcar n-a auzit telefonul.

— Ştie că eşti aici?

— Nu. Părinţii mei iau masa cu un client. Tata crede că sunt acasă.

George se încruntă.

— Crezi că e bine ce faci?

— Ce anume?

— Să nu spui părinţilor unde pleci.

— Părinţii tăi ştiu tot ce faci tu? încercă Kim să se apere. Chiar că George semăna cu un profesor.

— Părinţii mei au încredere în mine, spuse el. Kim încercă să rămână calmă.

— Poate pentru că eşti băiat.

— Au încredere şi în surorile mele.

— Părinţii tăi sunt diferiţi de ai mei, răspunse ea. Ai mei îmi fac viaţa grea. Vor tot felul de lucruri de la mine. Tu poţi să faci ce vrei, să te porţi cum vrei. Dar tata vrea neapărat să ajung la firma lui de avocatură. Viaţa mea e foarte diferită de a ta, încheie ea.

George oftă.

— Ştiu. Asta voiam...

Chelneriţa care aducea cina îl întrerupse. Kim se uita furioasă la castronul cu chili. De ce o supăra atât de rău George, făcând-o să se justifice în faţa lui? înainte nu era aşa. Dar acum avea tot timpul ceva de obiectat, indiferent ce făcea sau ce spunea.

Mâncară în tăcere. Kim doar ciugulea din mâncare, în timp ce George devora tot ca şi cum discuţia nu-l deranjase deloc. Ce se întâmplase? se întrebă ea. Ce se întâmplase cu ei?

George termină de mâncat şi se sprijini de spătarul scaunului. Kim se tot chinuia cu chili din farfuria ei, ştiind că el se uită la ea. În cele din urmă, lăsă lingura jos.

— George, ce s-a întâmplat? murmură ea.

— Ce vrei să spui? Expresia feţei lui era impasibilă.

— Ştii despre ce vorbesc. Kim fu nevoită din nou să se justifice. Nu prea ne mai înţelegem şi nu ştiu de ce.

George respiră adânc.

— Ai dreptate, spuse el. Dar în loc să continue cu o explicaţie se uită pe fereastră.

— Ceva s-a întâmplat, insistă Kim. Mă critici tot timpul. Nimic din ceea ce fac nu te mai mulţumeşte.

George se uita în continuare pe fereastră, ca şi cum i-ar fi fost teamă să se uite în ochii ei. Vorbea de parcă îşi învăţase pe de rost discursul.

— Kim, nu vreau să te critic tot timpul. Ştiu că nu e corect faţă de tine. Nu eşti tu de vină, dar nu cred că avem ceva în comun.

— N-am avut niciodată, se plânse Kim. Dar am fost de acord să continuăm relaţia. Încă ne mai iubim. Vocea ei începu să tremure. Aceste cuvinte păreau atât de nepotrivite. George continua să se uite pe fereastră şi nu spunea nimic. Sau cel puţin aşa cred, încheie cu blândeţe

Kim.

În sfârşit, ochii lui George se întoarseră spre ea. Erau îndureraţi.

— Îmi pare rău, Kim.

— Este o altă fată, George? Cuvintele sunau ciudat, ca o replică dintr-un film. Dar, ciudat, răspunsul îi era evident. George aprobă din cap şi ea îşi muşcă buzele să se poată controla.

— Am întâlnit o fată în Corona del Mar, explică George. Mama ei este proprietara galeriei de care ţi-am spus. Este în ultimul an la liceul din Corona. Şi este sculptoriţă.

— Înseamnă că aveţi multe lucruri în comun. Kim spera ca amărăciunea să nu se simtă în vocea sa.

— Păi… da, răspunse George destul de încurcat. Kim vârî mâna în geantă şi scoase nişte bani, lăsându-i pe masă. Părăsi separeul. Nu-l mai putea privi pe George.

— Kim, îmi pare rău.

— Nu-i nimic George. Măcar aşa se explică unele lucruri.

— Kim… eu… se încurcă George.

— Adio, George, silabisi Kim părăsind restaurantul. Pe stradă, respiră adânc şi iuţi pasul, încercând să nu se gândească la ceva anume. Două străzi mai încolo, începu să plângă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Mergea cu capul plecat, ruşinată că oamenii care treceau pe lângă ea s-ar putea întreba ce are. În loc să meargă acasă, se îndreptă spre plajă. Era aproape pustie. Cel puţin nu cunoştea pe nimeni. Se aşeză pe nisip, îşi puse capul în palme şi plânse mult timp. Abia când se lăsă frigul îşi săltă capul. Era întuneric, ştia că trebuie să plece. Părinţii ei nu întârziau niciodată şi se făcuse destul de târziu.

Destul de obosită, Kim îşi îndreptă paşii spre casă. În sinea ei îşi spunea că ar trebui să se simtă uşurată.

Măcar ştia de ce George se purta ciudat. Dar imaginea unei alte fete o urmărea. Vedea o frumoasă blondă, înaltă.

Sau poate o roşcată îmbrăcată în halat de sculptor, lucrând cu George în studioul lui. Îi vedea mergând unul lângă altul, dansând, plimbându-se prin galeriile de artă, vorbind, râzând.

Mai mult îşi făcea rău, dar nu se putea opri. În mintea ei apăreau diferite imagini. Mergea încet spre casă. Tatăl ei o să fie furios dacă ajunge acasă şi n-o găseşte. Dar nu mai conta acum. Ce mai conta dacă o pedepsea până la sfârşitul liceului?

Casa părea goală când Kim se apropie, dar când a vârât cheia în uşă realiză că a dat de necaz. Era sigură că tatăl o aştepta în sufrageria întunecată.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat, minţi ea. Cum să-i spună despre George? N-ar înţelege niciodată şi cu siguranţă acest lucru n-o va scăpa.

— Ţi-am spus să stai acasă să înveţi, spuse domnul Okawa. De ce nu m-ai ascultat?

— Aveam nevoie să ies puţin la aer, tată. Şi acum mă duc să mă culc. Sunt obosită. În acel moment, lui Kim nu-i mai era frică de tatăl ei. Era ciudat. Dar ce, mai conta?

— Stai jos, Kim.

Kim se aşează pe scaunul cel mai îndepărtat de tatăl ei. Se gândea în continuare la George şi la prietena lui. Dacă nu s-ar fi gândit, poate că ar fi început să plângă din nou.

— Kim, mama ta şi cu mine am vorbit şi ne-am decis să te trimitem la o şcoală particulară.

Faţa lui Kim se schimonosi. Şcoală particulară? Despre ce vorbea?

— Partenerul meu, Paul Lanthrop şi soţia sa ne-a spus despre o şcoală în San Marino, continuă tatăl ei. Este destul de nouă, dar standardele de învăţătură sunt excelente. Pronunţia cuvântului excelent o făcu pe Kim să tremure.

— Fiul lor, un băiat foarte dotat, e boboc acolo. A făcut

cereri la câteva din cele mai bune universităţi şi a fost acceptat la toate.

— Dar eu nu sunt foarte dotată, replică Kim. Aceasta este diferenţa.

— Bineînţeles că eşti, o repezi domnul Okawa. Să nu mai spui aşa ceva niciodată. Îmi cunosc propriul copil şi ştiu că eşti dotată. Doar că nu lucrezi aşa de mult cât ar trebui.

Kim stătea cu capul în pământ. Nimeni n-o înţelegea, nici George, nici tatăl ei.

— Mă gândesc să te transfer la mijlocul semestrului. Kim ridică privirea. Tatăl ei vorbea serios. Nu era doar furios că n-o găsise acasă.

— Nu vreau să mă transfer, spuse eă printre dinţi. Nu vreau să plec din Newport.

— De mult timp mi-am dat seama că acest loc are o influenţă nefastă asupra ta, replică domnul Okawa. Mama ta este şi ea de acord.

— A spus mama asta? întrebă Kim. Unde este?

— Mama ta s-a dus să se culce. Era foarte obosită din cauză că şi-a făcut atâtea griji pentru tine.

— Nu te cred. Doar tu ai ideile astea despre mine.

— Nu fi obraznică, Kim. Asta s-a întâmplat doar din cauza anturajului tău. Ai stat numai cu persoane nepotrivite pentru tine. Surferii n-au niciun fel de ambiţii. Toată ziua numai la plajă, cu droguri.

Kim sări în picioare.

— Nu este adevărat, tată! Niciunul dintre ei nu consumă droguri. De fapt toţi ţin foarte mult la sănătatea lor şi sunt elevi conştiincioşi. Şi tu ştii asta! Donna şi Eric Thurman provin dintr-o familie de intelectuali. Sunt elevi foarte buni. Şi Mitch Harrison e un elev de nota zece. În timpul liber lucrează ca să strângă bani pentru facultate. Şi Bonnie Jordan…

— Destul, Kim. Treci în camera ta. Mai vorbim despre

asta când o să te calmezi. Sunt sigur că trebuie să schimbi peisajul.

Faţa tatălui ei nu trăda niciun sentiment. N-avea rost să discute cu el. Ieşi în fugă din cameră şi trânti uşa dormitorului.

Se aruncă în pat şi izbucni în plâns. Lovea furioasă perna. Cum putea tatăl ei s-o trimită din Newport? Nu era destul de grav că-l pierduse pe George? Nu putea să-şi piardă şi prietenii şi plaja, era inuman. Se opri din plâns şi începu să se uite pe fereastră, în întuneric. Nu-l va lăsa niciodată pe tatăl ei s-o trimită la acea şcoală particulară. NICIODATĂ! Trebuie doar să reflecteze cum ar putea să-l convingă să rămână.

Capitolul 3

— Donna, e pentru tine, ţipă d-na Thurman pe scări. Tracy Nathan la telefon.

Donna se răsuci în pat şi se uită la ceas. Clipi. Era aproape unsprezece. Nu se mai trezise niciodată aşa târziu duminica. Sări din pat şi fugi la telefonul din hol.

— Bună, Tracy. În vocea Donnei se putea simţi mirarea. Tracy era o fată care făcea parte din grupul de pe plajă, o jucătoare foarte bună de volei. Chiar dacă Donna nu era foarte apropiată de Tracy, i-a admirat întotdeauna calităţile atletice şi firea optimistă.

— Ce mai faci, Tracy? N-am mai vorbit de foarte mult timp, dar te-am văzut la volei weekendul trecut. Te perfecţionezi pe zi ce trece. Vrei să încerci să intri în echipa stelelor anul acesta?

— Mulţumesc pentru compliment. Da, cred că o să încerc. Îmi place voleiul pe plajă şi când plouă, mai bine joc în sală decât să nu joc deloc. Voi mai puteţi să faceţi surf şi pe ploaie, zise ea râzând. Asta dacă vreţi.

— Da, bine că nu locuiesc mai spre nord unde este foarte frig, răspunse Donna. Mă simt aşa norocoasă în Newport... dar n-am mai fost la surf de când Johnny... Vocea ei slăbi.

— Da ştiu, spuse Tracy. A fost o lovitură grea. Dar la Huntington ai fost de curând. Mi se pare cu Vance, nu-i aşa?

Donna râse.

— Văd că ştirile circulă repede.

— Mmm, murmură Tracy. Făcu o pauză. Donna, de aceea te-am sunat. Ştiu că ţi-a plăcut întotdeauna Vance. Crede-mă, te înţeleg. Şi mie mi-a plăcut. Dar nu ştiu dacă ai auzit zvonurile despre el şi Terri Walsh. Se opri din nou.

— Da, am auzit câte ceva, răspunse Donna.

— Păi, Terri petrece foarte mult timp pe aici. Ieri am văzut-o pe plajă cu Vance. Nu te-am văzut nici pe tine, nici

pe Kim şi nici pe Bonnie, şi mi-am imaginat că s-ar putea să nu ştii.

Se opri şi aşteptă. Donna nu spuse nimic, aşa că Tracy continuă:

— N-aş dori să te întâlneşti pe neaşteptate cu ei. Mi s-a întâmplat şi mie după ce m-am despărţit de Russ şi el se întâlnea cu acea fată din Corona del Mar. A fost foarte stânjenitor. M-am simţit foarte prost.

Donna nu ştia ce să spună. Auzise despre Terri şi Vance. Mitch şi Eric îi spuseseră, dar n-o prea interesase. Sau cel puţin se întâlnise în continuare cu Vance.

— Sper că nu te-ai supărat că am sunat, spuse Tracy cu o voce nesigură. Dar m-am pus în situaţia ta şi

— Nu, nu. Îţi mulţumesc, Tracy, serios, spuse Donna în grabă. N-aş vrea să dau peste ei şi nici să nu ştiu despre treaba asta. Încercă să rămână calmă. Nu putea să facă o criză la telefon. La urma urmei Tracy îi făcea un serviciu. Donna ştia că nu era genul de bârfitoare.

— La revedere şi mult noroc, Donna. Sper să se rezolve lucrurile.

— Îţi mulţumesc, Tracy. Donna îşi admira puterea de autocontrol. Dar când închise telefonul, se prăbuşi pe perete.

Vance şi Terri din nou împreună. A tot încercat să uite după ce Eric şi Mitch o avertizaseră. Weekendul trecut, ea şi Vance s-au simţit atât de bine la Huntington. Foarte romantic ca în vremurile bune.

Donna păşi încet înapoi în cameră. De ce nu putea să-l uite pe Vance, o dată pentru totdeauna? I se părea că-l iubise toată viaţa. S-au simţit atât de bine împreună înainte să termine liceul, în urmă cu doi ani. Dar după ce a devenit profesionist, lucrurile s-au schimbat. I-a spus Donnei că mai bine se despart. Trebuia să călătorească mult şi să cunoască o groază de lume. Fratele ei, Eric, fusese foarte

nervos.

— Vance e prea arogant, spusese Eric. Lasă-l în pace. Nu merită.

Donna se uita fix la posterul cu Duke Kahanamokou, legendarul surfer hawaian. De obicei inteligenţa care se citea pe faţa lui o făceau să se simtă mai bine, dar azi nu mergea. O suferinţă uitată îşi făcu apariţia în sufletul ei. Încercase să-l uite pe Vance, dar nu reuşise. Încercase chiar să-l concureze; lucrând foarte mult, devenise un surfer bun, foarte bun, destul de bună s-o bată pe Terri Walsh la concursul din Santa Cruz. Mult o mai ajutase acest lucru, râse ea, Vance tot cu Terri era.

Deodată, Donnei îi trecu prin minte s-o întrebe pe Kim dacă auzise ceva despre Vance şi Terri. N-o prea văzuse pe Kim în ultimele săptămâni. Formă numărul ei şi domnul Okawă răspunse.

— Bună ziua, aş putea vorbi cu Kim? Sunt Donna.

— Îmi pare rău, Kim este ocupată, astăzi învaţă, îi reteză vorba domnul Okawa şi Donna se strâmbă.

Tatăl lui Kim era un adevărat tiran când era vorba despre lecţiile fiicei lui.

— Poţi să vorbeşti cu ea la şcoală.

— Bine, spuse Donna, vă mulţumesc.

Frustrată, Donna luă telefonul de pe hol şi-l duse în cameră. Formă numărul lui Mitch. Mitch ştia de obicei ce se întâmplă în Newport şi chiar dacă-i răspundea „eu ţi-am spus”, nu putea să nu discute cu cineva despre Terri şi Vance. Doamna Harrison răspunse.

— Bună ziua, sunt Donna Thurman. Mitch este acasă?

— Nu, s-a dus la Alex Lockhart, răspunse doamna Harrison. Cred că s-au dus la plajă. Poate îi găseşti pe acolo.

— Vă mulţumesc, doamnă Harrison.

Donna se încruntă. Mitch şi Alex. Auzise că petreceau mai

mult timp împreună. Ridică din umeri. Alex era norocoasă, dar nu ştia dacă poate spune acelaşi lucru şi despre Mitch.

Donna se gândi s-o sune pe Bonnie, dar până la urmă mai bine se ducea la dig. Dacă Vance era prin oraş pe acolo ar fi stat. Îi plăcea acea zonă şi spunea că este locul cel mai bun pentru surf.

După ce îmbrăcă nişte pantaloni bleumarin şi o bluză deschisă la culoare, Donna îşi strânse părul în coadă, aşa cum îi plăcea lui Vance. Îşi mai puse şi multe brăţări de argint, accesorii pe gustul lui Vance. Se uita în oglindă. Voia să arate de parcă s-ar fi dus la plajă să se uite la surferi, dar nu-şi luă placa. Voia să fie cât mai comodă.

Jos, bău un pahar de suc de portocale. Era prea nervoasă ca să poată mânca ceva. Îi spuse mamei ei că se duce să se uite la surf.

La dig, Donna rămase sus, privind mulţimea adunată pe plajă. Nu-l vedea pe Vance, pe care l-ar fi recunoscut imediat după spatele musculos şi părul negru ca abanosul. Îi văzu totuşi pe Mitch şi pe Alex, care purta nişte bikini albi foarte moderni. Le făcu cu mâna, dar nu se chinui să coboare la ei. Nu prea avea chef să discute, cel puţin nu cu Alex. Păreau foarte fericiţi şi Donna era un pic invidioasă. Nu era corect. Alex fusese întotdeauna foarte pretenţioasă în materie de băieţi.

Neştiind ce să facă, aşteptă pe nisip câteva minute. Nu semăna nimeni nici cu Vance, nici cu Terri. Ar trebui să se ducă la Fourth Avenue, Vance mai făcea surf şi acolo câteodată. Dar cum ajunse în stradă, văzu parcând noua camionetă a lui Vance.

Se uită în toate părţile. Era altceva dacă se întâlnea cu Vance pe plajă, discutând cu altcineva, dar să dea nas în nas cu el şi cu Terri nu i-ar fi plăcut. Ar fi fost stânjenitor.

Camioneta lui Vijay Hurley era puţin mai încolo. Repede, Donna ajunse în spatele ei şi se lăsă în jos. Îl văzu pe Vance

coborând din maşină şi luând două plăci de surf. După un moment, apăru Terri. Donna îşi muşcă buzele şi se ascunse şi mai bine în spatele maşinii lui Vijay. Terri avea pe ea nişte pantaloni negri şi un tricou cu dungi alb cu negru. Arăta minunat. De bronz să nu mai vorbim. Înainte să plece de acasă, Donna îşi dăduse cu ulei pe picioare, dar pielea lui Terri era parcă de porţelan.

Cei doi coborau spre plajă, iar Donna se învârtea pe lângă maşina lui Vijay ca să-i poată urmări. Inima îi bătea foarte tare. N-ar fi vrut să dea ochii cu ei. Faptul că-l văzu pe Vance cu o altă femeie o şocă pe Donna. Mai auzise zvonuri despre el şi alte fete, dar era prima dată când îl vedea lângă altcineva. O durea inima. Cum poate să-i facă aşa ceva după ce petrecuseră acele minunate momente în Huntington? Mitch şi Eric spuseseră că Terri era în Hawaii, atunci. Glumise că şoarecii joacă pe masă când pisica nu-i acasă, dar nu crezuse că e adevărat. Dar acum că Terri se întorsese, Donna nu mai intra în ecuaţie.

— Ce faci, Donna?

Donna se ridică imediat. Eric tocmai trăsese maşina lângă camioneta lui Vijay. Fusese aşa de ocupată să-i urmărească pe cei doi încât nici nu-l auzise. Se încruntă la fratele ei de supărare dar şi de ruşine.

— Eric, m-ai speriat.

— Păi, de ce te ascunzi în spatele maşinii lui Vijay? De cine te ascunzi? aruncă o privire spre plajă. Ah, îl spionezi pe Vance, nu?

— Nu-l spionez. Doar că nu vreau să mă întâlnesc cu el când este cu Terri.

Eric îi făcu semn să se apropie.

— Hai, urcă. Hai să luăm un hotdog. Mi-e foame.

— Mie nu-mi este, se răsti Donna.

— Hai, îi ordonă Eric. N-ai vrea să te mai vadă cineva făcând chestia asta. E ciudat.

Dându-se bătută, Donna se urcă în maşină şi se prăbuşi deprimată în scaun. Au mers în linişte până la un stand de hotdog de pe faleză. Eric parcă şi cumpără două hotdog-uri şi două cola. Când a ajuns înapoi, îi întinse câte una din fiecare Donnei.

— Am spus că nu mi-e foame. Donna îşi dădu seama că era foarte irascibilă.

— Chiar şi aşa, mănâncă! îi ordonă Eric.

Donna oftă şi luă cola şi hotdog-ul. De fapt, îi era foame. Un zâmbet de recunoştinţă îi apăru pe faţă.

Câteodată, Donnei i se părea că se uită în oglindă când îl privea pe fratele ei. Amândoi aveau părul drept şi ochii albaştri. Şi amândoi erau bronzaţi şi blonzi. Dar azi, umorul care-l caracteriza pe fratele ei dispăruse.

— Ce s-a întâmplat?

— Kathy şi cu mine am decis să ne despărţim, murmură Eric.

Kathy Parks era ultima prietenă a lui Eric. Venise din Sacramento înainte să înceapă şcoala. Donnei îi plăcuse acea roşcată foarte drăguţă şi prietenoasă. Îi părea rău pentru el.

— Am fost amândoi de acord. Nu prea avem multe lucruri în comun. Ea nu are nicio treabă cu sporturile pe plajă. Îi place foarte mult călăria… foarte mult. A trăit toată viaţa la fermă, departe de plajă. Nici măcar nu-i place nisipul. Eric zâmbi. Iar eu nu sunt un cowboy.

Donna îl înţelese. Nu era de glumit când pierdeai pe cineva. O zi excelentă pentru familia Thurman. Eric se despărţise de prietena lui, iar Vance o lăsase baltă.

***

— Hei, Bonnie pot să mă uit la fardurile tale? Bonnie Jordan se răsuci în pat şi se aşeză cu capul pe mâini. Liza, sora ei de zece ani, stătea în uşă.

— Liza, spuse ea indignată, cu machiajul nu e de glumă.

— Vreau doar să mă uit. N-o să mă dau cu el. Bonnie zâmbi.

— Bine. Dar să nu faci experimente. Mama se va supăra.

— Bonnie, când crezi că o să mă pot da şi eu cu farduri? Liza se duse spre baia lui Bonnie.

— La douăzeci şi unu de ani.

— Douăzeci şi unu? răspunse şocată Liza. Bonnie râse.

— Glumesc. Când va crede mama de cuviinţă. Ea e şefa.

— Faci întotdeauna pe şefa cu mine, spuse Liza în timp ce se uita la fardurile argintii pe care şi le cumpărase sora ei de curând.

— Tu faci pe şefa cu Jennifer şi Jennifer cu Danny, îi răspunse Bonnie. Asta este ordinea în familia asta. Zi mersi că nu eşti Danny.

Acum, Liza nici nu mai asculta ce spunea sora ei. Era prea absorbită de culorile fardului de ochi. Lui Bonnie îi plăcea că surioara ei era aşa fericită. Îi plăcea Newport acum, dar îşi amintea cât de nefericită fusese când au ajuns acolo, pentru că lăsaseră atâtea lucruri în urmă. Dacă n-ar fi fost Mitch şi Kim, poate că Bonnie şi-ar fi convins părinţii s-o lase să se întoarcă la Chicago, să termine acolo liceul, cu foştii ei prieteni.

Dar acum se simţeau ca acasă. Şi-a rezolvat toate problemele chiar şi cu Donna, deşi nu fusese aşa de uşor. Când a încercat prima dată să facă surf, placa îi fracturase încheietura, chiar cu o săptămână înaintea concursului din Huntington. N-o putea învinui pe Donna că se purtase aşa rece cu ea. Până la urmă deveniseră prietene bune, deşi nu erau aşa de apropiate ca Bonnie şi Kim. Adevărul este că Bonnie încă era supărată cum se purtase Donna cu Johnny când au mers spre Santa Cruz. Când Johnny se plânsese de cum conduce Mitch, Donna îi spusese să se dea jos şi să facă autostopul, ceea ce s-a şi întâmplat. Bonnie rămăsese însă în maşină.

Acum, Johnny nu mai era. Se întrebă dacă peste ani se va gândi la el. Abia murise de câteva săptămâni. Poate durerea va dispărea o dată şi o dată. Dar totuşi, acum se simţea mai bine. La început fusese distrusă, până când vorbise cu domnul Curtis, profesorul care-i învăţa să facă plăci de surf. Domnul Curtis îl înţelesese pe Johnny şi atitudinea lui rebelă. Se părea că o înţelege şi pe Bonnie. O convinsese să facă lucruri care-i plăceau, să navigheze de exemplu, ca să nu se mai gândească la Johnny. Tot domnul Curtis îi sugerase că ar putea să navigheze cu Chris Nelson, un elev care abia venise şi el în Liceul Balboa. Bonnie era chiar fericită că-l ascultase pe domnul Curtis. Într-adevăr, se simţise mai bine. Chris era mai mult decât o distragere şi-i plăcea să-şi petreacă timpul cu el.

— Bonnie, ce faci azi? Liza tocmai venise din baie şi se aşezase pe pat. Bonnie văzu o urmă de culoare pe pleoapele surorii ei, dar nu zise nimic. Liza şi Jennifer se maturizaseră repede, mai ales de când se mutaseră în California de Sud.

— Mă duc la tenis cu Chris.

— Ce bine! Liza oftă. Sper să am şi eu un prieten cum este Chris. E de treabă. Şi drăguţ pe deasupra.

Dar nici nu se compară cu Johnny, vru Bonnie să adauge. Dar în loc de asta, zise:

— Şi este şi un partener de tenis grozav. Mă învaţă foarte multe lucruri.

Soneria sună şi Liza se grăbi să deschidă. Bonnie putea să audă cum discuta foarte familiar cu Chris şi râsul lui. Şi Chris avea surori şi ştia cum să discute cu fetiţele.

E aproape perfect. Şi atunci, de ce nu pot să-l plac la fel de mult ca pe Johnny?

Bonnie se uită în oglindă. Îşi cumpărase o pereche de pantaloni pentru tenis şi un tricou alb. Părul ei creţ şi castaniu era făcut codiţe. «Semăn cu Chris Evert Lloyd,

exceptând diferenţa de talent», se gândi ea.

Jos, Chris discuta cu mama ei. Bonnie ştia că părinţii ei îl plac. Era genul de băiat pe care părinţii îl plac întotdeauna: un student excelent, politicos, responsabil. Arăta bine şi mai era şi glumeţ. Bonnie trebuia să recunoască faptul că-i place să-şi petreacă timpul cu Chris. La început i se părea că-l convingea prea uşor, dar a realizat că-i lipsea doar nepăsarea lui Johnny.

— Bună, Bonnie. Eşti pregătită să iei bătaie? Chris îi făcu cu ochiul şi zâmbi. Şi ce zâmbet frumos!

— Îţi mulţumesc că ai încredere în mine, se plânse Bonnie. Doar ştii că sunt începătoare. Dacă ar fi să ne întrecem la navigaţie, te-aş...

— Îmi retrag cuvintele, îmi retrag cuvintele, spuse Chris râzând.

Când ieşiră pe uşă, doamna Jordan îi reaminti lui Bonnie să se întoarcă la timp s-o ajute cu cina.

— O să am eu grijă de asta, doamnă Jordan, spuse Chris.

— Sunt sigură de asta, Chris. Pa, copii.

Bonnie se gândea acum de câte ori se furişase afară să se întâlnească cu Johnny. Chris era foarte diferit. Despre Johnny nu vorbise niciodată cu părinţii, dar despre Chris era un lucru normal. Niciodată nu dorise ca ei să ştie că e cu Johnny. Era prea rebel. Dar când pleca împreună cu Chris, nu trebuia să se ascundă.

Chris o ajută să urce în maşina mamei lui, ceea ce o făcu pe Bonnie să se gândească la călătoriile pe motocicleta lui Johnny. Avusese Chris vreodată aşa ceva? Nu credea.

— Arăţi foarte bine îmbrăcată aşa, îi spuse el.

— Mulţumesc. Bonnie îl considera pe Chris cel mai atent băiat cu care fusese vreodată. Şi-ar fi dorit să-l placă mai mult. Dar în toate momentele de tăcere parcă erau în lumi diferite. Chiar şi dacă Johnny flirta cu ea şi o necăjea, ceea ce o făcea să se simtă în al nouălea cer, în momentele de

tăcere ei tot comunicau. Toate minutele petrecute alături de Johnny erau petrecute alături de el.

Chris o luă de mână. Se uita atent la ea.

— Nu-mi spune că te-am speriat cu ameninţările mele.

— Sunt înspăimântată, glumi Bonnie. Nici nu mai pot vorbi. Se forţă să râdă ca să-şi alunge gândurile despre Johnny.

— Bine, spuse Chris încercând să pară serios. Uite ce vom face. Îţi dau primul joc.

— Şi după aceea? continuă ea. Chris se făcu că se gândeşte.

— Mai vedem.

— Hai să schimbăm subiectul. Vrei doar să mă enervezi. Duci un război psihologic cu mine.

— Bine. Despre ce să discutăm?

— Păi, cum merge treaba la noua ta slujbă? Chris dădu din umeri.

— Destul de bine, cred. Oamenii dau o groază de bani pe flori care oricum nu ţin decât câteva zile.

După ore, Chris lucra într-o florărie.

— E mai bine decât să cureţi îngheţata şi iaurtul care s-a vărsat în frigidere, spuse Bonnie.

Ea lucra în fiecare sâmbătă la Chuckee’s Market. Voia să strângă bani să-şi cumpere un VW Rabbit. Nu aduna prea mulţi bani cu puţinele ore pe care le lucra de două ori pe săptămână, dar merita, deoarece nu petrecea prea mult timp cu Bill Novak, fratele mai mare al lui Johnny, care era asistent manager. Lui Bill îi plăcea să-i facă ziua de muncă un coşmar. Bonnie a avut întotdeauna resentimente pentru felul în care Bill a acceptat moartea lui Johnny, n-a plâns şi n-a fost prea afectat.

— Poate că te poţi angaja unde lucrez eu, sugeră Chris.

Bonni ridică din umeri.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit. Dar mie doar îmi place

să mă plâng.

La terenul de tenis, Chris parcă maşina şi se îndreptară împreună spre un teren rezervat. Bonnie îşi aducea aminte când fusese cu Johnny pe motocicletă pe dealul Spyglass. Picnicul de atunci fusese cel mai romantic moment din viaţa ei. Oftă când Chris puse mâna în jurul gâtului ei. Mai avea să simtă vreodată ca atunci?

— Pierzătorul face cinste cu prânzul, spuse Chris.

— Hei, protestă Bonnie. Nu e corect... Tu mănânci mai mult.

Chris zâmbi.

— Câştigătorul face cinste cu desertul. Aşa e bine, Ochi Albaştri?

Chris o poreclise Ochi Albaştri. Johnny îi spusese Chicago. Pentru câteva secunde, trăsăturile lui Chris dispărură, în faţa ei apărând Johnny, brunet şi frumos. Bonnie îşi scutură capul. Nu poate să compare toţi băieţii cu Johnny.

— Aşa mai merge, spuse ea încercând să pară veselă. Dar eu aleg unde să mâncăm. Şi o să aleg un loc ieftin.

Capitolul 4

Duminică, Kim evită orice contact cu tatăl ei. Îi era teamă că o să-i spună din nou despre mutarea la o şcoală particulară. Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât se simţea mai prost. Încercase să înveţe cât mai mult. Chiar îşi dedica o mare parte din timp studiilor, dar îi era foarte greu să se concentreze. Până seara, era la pământ. Nu voia să-l întâlnească pe tatăl ei nici seara.

— Arăţi obosită, Kim, spuse domnul Okawa. Vitaminele ţi le-ai mai luat?

Kim îşi muşcă buzele. Nu putea în niciun fel să-i facă pe plac tatălui ei! Dacă era odihnită, nu studiase destul. Dacă era obosită, nu avea grijă de sănătatea ei.

— Mă simt bine, tată. Am învăţat toată ziua. Mă cam dor ochii.

— Dacă n-ai mai exersat de mult, spuse tatăl ei sarcastic.

Kim îi aruncă o privire mamei sale ca s-o ajute, dar doamna Okawa se uita în farfuria sa. Era genul de soţie tradiţională care nu intervenea împotriva soţului ei. Chiar dacă ar fi fost de partea ei, Kim nu aştepta prea mult ajutor de la mama ei. Tatăl ei era prea pretenţios. Nu e de mirare că mama avea o slujbă cu jumătate de normă. Nu pentru că ar fi avut nevoie de bani, dar avea şi ea un pic de libertate. Nu că acest lucru ar fi ajutat-o pe Kim, ea şi Bonnie se angajaseră la Chuckee’s, dar când a aflat, tatăl ei a obligat-o să renunţe.

— Nu vreau să te ţină din învăţat, spusese el, poate aşa intri la un colegiu bun.

După cină, Kim se duse din nou în cameră. Voia neapărat să discute cu Donna şi cu Bonnie, mai ales despre George. Tot încercase să se convingă că această despărţire era cel mai bun lucru, dar în sufletul ei, George ocupa un loc foarte special.

Dormise foarte prost în acea noapte. Visase că era pe plajă, multă lume, iar ea îl căuta pe George şi nu reuşea să-l găsească. Dimineaţa se trezi obosită, dar nu voia ca tatăl ei să afle. Dacă se comporta ciudat, ar fi redeschis subiectul cu şcoala particulară.

Toată dimineaţa încercase să se concentreze asupra studiilor. Greşise cinci întrebări din cincisprezece la un test de drept. Dacă tatăl ei ar fi văzut lucrarea, o muta de la şcoală chiar atunci. Aruncă lucrarea în coşul de gunoi când ieşi din clasă.

Kim caută trei scaune şi se uita acum după Bonnie şi Donna. De abia aştepta să discute cu ele despre George şi despre ceea ce o anunţase tatăl ei. Se uită la uşă, nerăbdătoare. În cele din urmă, Bonnie intră şi Kim îi făcu cu mâna. Donna veni şi ea în scurt timp.

— Cât mă bucur să vă văd, spuse Kim. Numai nenorociri mi s-au întâmplat.

— George? se încruntă Bonnie. Kim dădu din cap.

— Mi-a dat papucii, sâmbătă. Şi asta nu e tot. Tata…

— De ce te-a părăsit? o întrerupse Donna.

— A spus că n-avem nimic în comun…

— De parcă nu se ştia, râse Bonnie. A mai spus asta. Kim clătină din cap.

— Şi mai este şi o altă fată, pe care a cunoscut-o în Corona del Mar. Mama ei are o galerie.

— Nemernicul, murmură Donna.

— George vrea cu orice preţ să reuşească, spuse Bonnie, răutăcioasă. Aşadar, familia feţei deţine o galerie. Relaţia n-o să dureze dacă vânzările nu încep să apară.

Kim încercă să zâmbească.

— Dar ei au multe lucruri în comun. Şi ea este sculptor.

— Şi ce-i cu asta? Vance şi cu mine avem multe în comun. Şi nu m-a ajutat prea mult.

— Da, Chris şi cu mine avem şi noi multe lucruri în

comun, mai multe decât am avut vreodată cu Johnny, adăugă Bonnie, dar nu este Johnny. Nu mă simt la fel de bine cu el.

— Cunosc sentimentul, aprobă Donna. Sunt o groază de surferi, băieţi pe care-i cunosc de o viaţă. Sunt tot timpul pe lângă mine, mă urmăresc şi îmi fac complimente când surfez bine. Sunt tocmai potriviţi ca vârstă, avem multe în comun, dar nu sunt Vance.

— Atracţia contează, spuse Bonnie. Altceva nu contează.

— George nu ştie ce vorbeşte, îi spuse Donna lui Kim. Pentru el contează prea mult cariera.

— Nu pot să-i spun asta lui George, protestă Kim. Dacă pentru el atracţia nu există.

— Da, văd că s-a schimbat foarte repede, zise Donna indignată.

Kim se uită la prietenele ei. Conversaţia lua o întorsătură ciudată. Sentimentele ei parcă nu prea contau pentru Donna şi Bonnie, vorbeau doar despre George şi de faptul că nu ştia ce face.

— Ştiţi, încă mai simt ceva pentru Johnny, admise Bonnie. Mă simt mult mai bine ca înainte, nu mai sunt aşa deprimată. Mă simt încă legată de el. De parcă n-a murit, de parcă suntem împreună. Tu simţi acelaşi lucru faţă de George?

Kim dădu din cap.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Mi-e dor de George, dar parcă n-am cum să ajung la el.

— Eu sunt, zise Bonnie. Nu contează ce se spune despre Vance şi Terri, locul lui este lângă mine. Simt eu asta. Săptămâna trecută, când eram cu el în Huntington, era ca în vremurile bune.

— Chiar te supără treaba asta cu Terri, spuse Bonnie îngrijorată.

Donna clătină din cap.

— Se joacă astfel cu mine, vrea să mă facă geloasă. Terri arată foarte bine. Mă simt îngrozitor când Vance face asta. Dar tot cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt. În sufletul lui, sunt sigură că este de aceeaşi părere.

— Poate că se teme să se implice serios, sugeră Bonnie. Adică, are multe planuri pentru viitorul său.

— Da, şi mai este şi diferenţa de vârstă, sunt mult mai mică decât el. Părinţii nu mă lasă să umblu cu el cât timp sunt încă în şcoală. Terri e în ultimul an şi cred că este foarte independentă.

— Asta e, atunci. Vance nu te vrea înapoi în viaţa lui pentru că se teme, declară Bonnie.

Neîncrezătoare, Kim se uita de la una la cealaltă. Despre ce naiba vorbeau? Le plăcea să creadă aşa mult în sentimentele lor pentru Vance şi Johnny. Şi viceversa? Ea nu credea acelaşi lucru despre George. În perioada când au fost împreună, era tot timpul nervoasă, dacă nu făcea sau nu spunea ce trebuia. Nu avea aceleaşi idei despre artă pe care le avea George. El o descurajă şi o făcea să se simtă prost. Ştia că se terminase. Era sigură de asta. Cum putea Donna să mai simtă ceva pentru Vance când se despărţiseră de atât de mult timp? Şi Johnny era mort.

— Şi celălalt lucru, Kim? întrebă Bonnie dintr-odată. Ce voiai să ne mai spui?

— Tata vrea să mă mute la o şcoală privată în San Marino.

— E o nebunie! ripostă Donna. N-ar face aşa ceva. Îi place să te sperie.

— Nu, vorbeşte serios! se plânse Kim. Chiar vorbeşte serios. A spus că mă trimite la mijlocul semestrului. Nu ştiu care client al lui are băiatul la această şcoală. E un colegiu important.

— E doar o cacealma, declară Bonnie. Niciun părinte nu şi-ar trimite copilul aşa departe când este cuminte ca tine.

N-ai dat niciodată de necazuri. Ai note mari la şcoală. N-ar face aşa ceva. Asta faci cu copiii care îţi fac probleme.

Donna zâmbi.

— Bonnie are dreptate. Tatăl tău vrea doar să te sperie. Ştie că are o fată cuminte, care nu este obraznică şi face întotdeauna ce zice el. Doar că-i place să te aibă sub control. Nu te mai gândi la asta.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, adăugă Bonnie cu siguranţă. E doar un truc al părinţilor.

Donna îşi trosni degetele.

— Fiţi atente. Organizez împreună cu Eric o excursie la Baja în weekendul ăsta. Părinţii mei ne-au spus că putem să luăm maşina. Şi Mitch vrea să meargă. N-am făcut niciodată surf pe K-38 şi vreau să încerc. Eric şi Mitch au spus că sunt gata.

— Johnny vorbea de K-38, spuse Bonnie visătoare. Îi plăcea la nebunie Baja. Eu chiar vreau să merg. N-am fost niciodată în Mexic.

— Adu-l şi pe Chris. Parcă învăţa să surfeze, nu-i aşa? Bonnie dădu din cap.

— Da, învaţă. Bună idee.

Kim asculta mirată. Fetele vorbeau despre Baja ca şi cum ea nu era acolo. Nici nu ascultaseră ce a spus sau n-o luau în serios. De unde ştiau că tatăl ei n-o va muta din Liceul Balboa? Nu înţelegeau? Nu-l mai văzuseră pe tatăl ei pedepsind-o pentru cea mai mică greşeală? Nu puteau să înţeleagă cum se simţea ea? Ar putea să părăsească Newport şi să meargă la acea şcoală privată oribilă.

Kim se ridică în picioare. Simţea nevoia să fie singură. Fetele n-o ajutau, se simţea mai rău ca înainte. Nu se purtau cum trebuia să se poarte prietenii. Nu voiau decât să discute despre ele şi despre excursia la Baja. Nu le interesa problema ei cu George sau că nu vor mai fi colege de liceu.

— Trebuie să plec, spuse Kim. Trebuie să mă duc la cercul de artă.

— Bine, răspunse Donna. Ne vedem mai încolo.

— Dacă îl vezi pe George spune-i că este nebun, glumi Bonnie. Donna râse.

Kim mai avea puţin şi ieşea în fugă din local. Râsul Donnei îi răsuna în urechi. Parcurse jumătate de campus alergând, dar simţi nevoia să se oprească. Îi era teamă că ar putea să înceapă să plângă din nou.

Găsi o bancă lângă clădirea în care făcea desen şi se aşeză, gândindu-se la conversaţia pe care o avusese cu Donna şi Bonnie. O durea faptul că nu era luată în serios. Se obişnuiseră să audă poveşti legate de tatăl ei, care era prea sever. Biata Kim, îşi făcea prea multe griji şi o supărau lucrurile mărunte, neimportante. N-o ascultau niciodată cu adevărat. Kim se uita la pumnul său strâns. Pierdea toate persoanele importante şi mai ales avea să piardă oraşul Newport.

— Hei, Kim, ce s-a întâmplat?

Speriată, Kim ridică privirea şi-l văzu pe Eric Thurman în faţa ei, privind-o cu acei ochi albaştri foarte înţelegători şi îngrijoraţi. Întoarse capul.

— Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten.

— N-am nimic, murmură Kim uitându-se în pământ.

— Ce s-a întâmplat?

Kim ridică din umeri. Nu ştia din ce cauză, faptul că Eric se interesa de ea o făcea să plângă. Înghiţi în sec şi îşi reţinu lacrimile.

— Lasă-mă să te ajut, insistă Eric. Vrei să răpun vreun dragon sau să cuceresc vreun castel?

Zâmbetul lui Eric o făcea să se simtă mai bine. Îi plăcuse întotdeauna zâmbetul lui Eric.

— Hai, spune-mi, insistă el. Am multă experienţă în dat sfaturi. Întreab-o pe soră-mea.

Kim dădu din cap.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Atunci, uite cartea mea de vizită, glumi Eric. Îşi scrise numele pe un colţ de hârtie, adăugând „Vine în ajutor” dedesubt şi numărul lui de telefon. I le înmână lui Kim.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Eric putea întotdeauna să destindă atmosfera.

— Mulţumesc, spuse ea.

Urmă o perioadă lungă de pauză. Printre gene, îl vedea pe Eric cum stătea în faţa ei. Îl cunoştea de foarte mult timp şi totuşi se simţea ciudat acum. Nu ştia ce să mai zică. Eric se aşează lângă ea şi o îmbrăţişă scurt.

— Hai, înveseleşte-te, îi şopti el.

Kim dădu în tăcere din cap, dându-şi seama că obrajii îi ardeau. Eric se depărtă dar ea şi-ar fi dorit să discute cu el. Avusese un impuls ciudat de a se arunca în braţele lui când o îmbrăţişase. Dar ar fi schimbat în vreun fel situaţia? Eric s-ar fi comportat la fel ca Donna şi Bonnie. Ar fi glumit şi i-ar fi spus că George este nebun şi că era prea naivă crezând că tatăl ei o va trimite la o altă şcoală. Dacă ar fi avut pe cineva care s-o asculte cu adevărat, care să înţeleagă cât de disperată era.

Ridicându-se de pe bancă, se îndreptă spre locul unde se desfăşura ora de desen. Voia să-şi ia proiectul. Dar abia deschise uşa şi zări spatele lui George. Descria ceva unui alt student, îşi folosea mâinile ca să descrie forma. Vorbea probabil despre o sculptură de-a lui. Închise încet uşa. Nu putea să dea cu ochii de George, nu încă. O luă înapoi pe coridor şi ochii i se umplură de lacrimi. Îl iubea pe George, îşi iubea prietenii, plaja, Liceul Balboa. Dar viaţa ei mai conta dacă George dispăruse din ea, iar prietenii n-o înţelegeau?

Copleşită de autocompătimire, îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Se săturase să fie tot timpul cea mai drăguţă

şi cea care lăsa de la ea. De ce nu putea să aibă şi ea parte de înţelegere şi de ajutor când avea nevoie? Uite cum îl priveau oamenii pe Johnny când făcea tot felul de nebunii, sau cum reacţiona Alex când era nefericită. Ţineau la Johnny şi la Alex! Dar deodată se simţi ruşinată. Johnny era mort, iar Alex nu se înţelegea deloc cu mama ei vitregă şi tatăl ei era tot timpul prea ocupat pentru ea.

Comparaţia cu Johnny şi Alex n-o făcea să se simtă mai bine. Avea nevoie de prietenii ei, avea nevoie de cineva la care să ţină. Trebuia să fie din nou fericită fără George, dar cum va face asta, dacă tatăl ei o va muta departe de Newport?

Capitolul 5

Vineri dimineaţă, Donna se decise să plece mai devreme spre şcoală. Voia să discute cu Bonnie. Când să iasă pe uşă, Eric strigă după ea.

— Stai puţin, surioară, te duc eu cu maşina.

— Nu, mulţumesc. Mă duce tata, oricum merge spre serviciu, spuse Donna întorcând doar capul. Se urcă în locul din faţă al Toyotei, maşina cea nouă a tatălui ei.

— Eric pare cam abătut în ultimele zile, comentă domnul Thurman în timp ce se îndreptau spre Liceul Balboa. E din cauza acelei fete, Kathy?

— Cred că da, replică Donna. Când vine vorba de despărţiri, Eric îşi revine repede. Dar aceasta e a doua oară când e aşa pierdut, dar de-abia s-a despărţit.

— Devine capricios, meditä tatăl ei. Donna râse.

— Eric capricios? E domnul Loialitate în persoană. Doar că n-a găsit fata potrivită, până acum. Dar mi-a venit o idee.

— Ce idee? întrebă tatăl ei suspicios.

— Încă nu-ţi spun. Te anunţ când şi dacă va merge. Tatăl zâmbi.

— Imaginează-ţi că şi eu am avut două surori la fel de uneltitoare.

Donna nu comentă. Voia să discute cu Bonnie înainte să mai spună ceva altcuiva, nici măcar tatălui ei, care era o persoană cu care puteai vorbi deschis. Era chiar norocoasă că avea părinţi de treabă. Nu se amestecau niciodată, dar când erau discuţii între ea şi Eric, ascultau întâi ambele versiuni înainte să se pronunţe. Erau puţin împotriva surfului după moartea lui Johnny, dar erau mult mai indulgenţi decât părinţii lui Kim. Câteodată îi părea foarte rău pentru Kim. Biata Kim. Merita să fie fericită, dar Donna avea o idee care ar putea-o ajuta.

— Ne vedem mai târziu, tată, zise Donna ieşind din maşină.

— Nu face ceva prea viclean! strigă domnul Thurman după fiica sa.

***

Donna se plimbă prin campus în căutarea lui Bonnie. Se gândi la ultimele cuvinte ale tatălui ei şi zâmbi. I-ar fi plăcut planul ei. În cele din urmă o găsi pe Bonnie, care stătea de vorbă cu Chris.

— Bonnie, trebuie să vorbesc cu tine. Donna îşi ceru scuze de la Chris doar cu o privire.

— Pot să-mi dau seama când cineva face un apropo, glumi Chris.

— Scuze, zâmbi Donna. O să afli mai devreme sau mai târziu, dar acum este confidenţial.

— Ne vedem la prânz, strigă Bonnie după Chris în timp ce acesta se îndepărta. Se întoarse spre Donna. Ce este atât de important încât Chris nu poate să audă?

— Am avut o idee minunată azi noapte. Ştii cât de supărată a fost Kim toată săptămâna, din cauza tatălui ei şi a lui George.

Bonnie clătină din cap.

— Mi-a fost foarte greu să vorbesc cu ea şi adevărul este că m-am gândit mult la ea în ultimul timp. Aş fi vrut să merg la ea acasă şi să vorbim înainte ca tatăl ei să vină acasă. Nici măcar n-o lasă să vorbească la telefon. Bonnie zâmbi, timidă. Dar am fost foarte ocupată cu Chris, încât nu m-am mai dus. Ori jucam tenis, ori navigam sau îl privesc când face surf. Şi când o văd la şcoală, nu vrea să vorbească.

— Da, ştiu, aprobă Donna. Eu cred că este supărată pe mine. Când vorbesc cu ea este atât de tăcută, parcă aş vorbi cu domnul Okawa. Donna dădu din cap. Dar el a fost dintotdeauna aşa. De când îl ştiu, a încercat să-i oprească

pe prietenii lui Kim s-o vadă. Vrea să stea tot timpul cu nasul în cărţi.

— Biata Kim, spuse Bonnie.

— Dar am această idee minunată. Ştii petrecerea de la Russ din seara aceasta? Toată lumea este invitată, nu?

Bonnie dădu din cap.

— Şi nu e obligatoriu să vii însoţit? continuă Donna. Păi, uite care este planul meu. O facem pe Kim să vină. Eric vine şi el singur, fiindcă s-a despărţit de Kathy. Poate o cuplăm pe Kim cu Eric.

— Dar Eric nu ţine în continuare la Kathy? spuse Bonnie sceptică.

Donna ridică din umeri

— Păi, cred că da. Dar Eric şi Kim au multe lucruri în comun. S-au înţeles bine întotdeauna, ca prieteni. Poate că pentru ei lucrul cel mai evident se află chiar în faţa lor.

— Hmm... Bonnie o privi cu îndoială. Da, sunt prieteni. Dar dacă nu simt acelaşi lucru amândoi? Kim e încă nebună după George.

— Trebuie să terminăm odată şi chestia asta cu George. Nu este potrivit pentru ea. Pe lângă asta, Kim poate veni cu noi la Baja. Poate îi va face bine schimbarea aerului.

— Cum poate să vină? N-are voie să iasă din casă două zile! exclamă Bonnie.

— Vedem noi cum facem, zise Donna fluturându-şi mâna în aer. Mai întâi s-o combinăm cu Eric

Bonnie îşi muşcă buza şi apoi zâmbi.

— Poate că ai dreptate. Deja se cunosc şi se simt bine împreună. Nu trebuie să fie chiar iubire. Ridică din umeri. La urma urmei, nici eu nu sunt îndrăgostită de Chris, dar ne simţim bine împreună.

— Exact, aprobă Donna. Lucrurile pot evolua... sau nu. Dar măcar îi facem să se gândească unul la celălalt.

— Eu ce trebuie să fac? întrebă Bonnie

— Tu vorbeşte cu Kim să vină la petrecere cu tine şi Chris, o instrui Donna. Şi eu mă ocup ca Eric să se cupleze cu Kim.

— Sper că ştii ce faci!

— Ai încredere în mine, zise Donna încrezătoare. Tu s-o aduci pe Kim.

Clopoţelul sună şi amândouă fetele îşi luară cărţile pentru prima jumătate de zi.

— Ne vedem la petrecere, strigă Bonnie. Sper că eşti un Cupidon la fel de bun pe cât eşti surfer.

— Sunt, sunt! strigă ea în timp ce alerga.

***

Kim avea de gând să mănânce la galerie pentru a mai lucra la proiectul ei. Îşi evitase prietenii toată săptămâna, dar nici ei nu depuseseră vreun efort s-o caute. De mai multe ori începuse să formeze numărul ori al Donnei ori al lui Bonnie, dar închisese înainte ca telefonul să sune. Era supărată pentru felul în care reacţionaseră luni, dar dacă nu vorbea cu ele, n-aveau cum s-o ajute. Avea nevoie de prieteni mai mult ca niciodată. Doar dacă înţelegeau cum se simţea. Doar dacă i-ar fi luat problemele în serios!

Kim luă cărţile într-o mână şi deschise uşa galeriei. George era acolo, întins peste o masă de lucru. Nu auzise uşa deschizându-se, aşa c-o închise încet la loc. Îl evitase toată săptămâna şi nu voia să dea ochii cu el. Ieşi din clădire, neştiind unde va mânca de prânz.

— Kim, Kim, aşteaptă…

Kim se întoarse şi o văzu pe Bonnie alergând după ea. Nu ştia ce să facă, să fugă sau să discute cu ea.

— Te-am căutat peste tot, spuse Bonnie abia respirând. Te-am căutat la cantină şi la galerie şi

— Şi l-ai văzut pe George, încheie Kim. Bonnie dădu din cap.

— Dar nu te-am văzut pe tine.

— Încă nu vreau să mă întâlnesc cu el, spuse Kim încet.

— Ştiu, zise Bonnie blând. Nu te învinuiesc. Unde te duci acum?

Kim ridică rucsacul.

— Mi-am adus prânzul azi. Şi voiam să găsesc un loc liniştit unde să mănânc.

— Stai să mă duc la cantină să-mi iau un sandviş şi mănânc cu tine, te superi?

Kim zâmbi.

— Am destulă mâncare pentru amândouă. Oricum, nu prea am avut poftă de mâncare în ultimul timp. Hai să găsim o bancă.

Cele două fete găsiră o bancă sub un palmier şi se aşezară. Kim scoase prânzul, luă un sandviş cu ton şi-l împărţi cu Bonnie.

— Mmm, murmură Bonnie printre dinţi. Numai mama ta pune castane şi ceapă verde într-un simplu sandviş cu ton. E delicios.

Kim zâmbi. Se simţea din nou bine cu Bonnie.

— Ce-ai făcut săptămâna asta? întrebă Bonnie. Mi-a fost dor de tine. Eu mi-am dedicat foarte mult timp sportului: navigaţie, tenis. Mi se dezvoltă muşchii.

Kim oftă.

— Tot ce am făcut a fost să studiez. Măcar dacă iau note bune, scap de tata.

— Oricum, notele pe acest semestru se afişează vinerea viitoare, spuse Bonnie. Poate că te va mai lăsa în pace dacă vede că eşti încă pe drumul de a intra la colegiu.

— Sper. Chiar şi aşa n-am prea multe de făcut decât să învăţ. Kim realiză că vocea ei era prea plângăreaţă, aşa că se uită la Bonnie şi zâmbi. Îmi pare rău că vorbim iar de biata de mine.

— Ascultă, Kim, tocmai mă gândeam. Cum nu mai eşti cu George, eşti liberă să faci ce vrei. Ce-ar fi să mergi la

petrecerea din seara aceasta, dată de Russ Murch, cu mine şi cu Chris?

Kim clătină din cap.

— Nu, pentru că n-am cu cine să vin.

— Nu este genul acela de petrecere, protestă Bonnie. O groază de puşti vin singuri. Donna vine singură, la fel şi Eric.

— Eric? întrebă Kim, surprinsă. Ce s-a întâmplat cu Kathy?

— S-au despărţit, replică Bonnie.

— E ciudat. Eric mi s-a părut întotdeauna partenerul ideal. Am crezut că ţine la Kathy.

— Păi, cred că ea nu a fost de aceeaşi părere, spuse Bonnie. Oricum, o să venim să te luăm şi

— Dar tata? o întrerupse Kim. Ştii ce va spune. E pe picior de război.

Bonnie îşi muşcă buza, dar apoi zâmbi viclean.

— Spune-i că stai la mine noaptea aceasta. Spune-i că lucrăm la un proiect la istorie. Când Kim ridică din umeri, Bonnie adăugă: ştiu că nu e prea frumos să minţi, dar ce poţi să faci? Nu te poţi înţelege cu el. Pe lângă asta, n-a aflat nici când am mers la Santa Cruz, îţi aduci aminte?

Kim dădu din cap. Era adevărat. Se întâmplase că în acea săptămână părinţii ei fuseseră plecaţi în weekend şi au crezut că va sta cu Bonnie la familia Jordan, ca să aibă grijă de fraţii mai mici ai ei. Fusese destul de riscant. Părinţii lui Bonnie nu şi-au dat seama că părinţii lui Kim nu ştiau că pleacă la Santa Cruz. Dacă ar fi sunat la familia Jordan, ar fi aflat tot. Dar mersese. Kim îşi sunase părinţii în fiecare dimineaţă la hotel şi aceştia au fost satisfăcuţi. A ajuns în Newport înaintea lor. Planul ar putea să meargă, mai ales că era doar o noapte.

— Bine, clătină ea din cap. Voi încerca, dar nu promit nimic.

— Sună-l pe tatăl tău la birou după ore, o grăbi Bonnie. Iau maşina mamei mele şi vin să te iau. Vor crede că abia aşteptăm să lucrăm împreună.

— Bine, aprobă Kim. Aşa o să fac.

Nu-i plăcea să-şi mintă părinţii, dar Kim o auzise pe Bonnie vorbind despre ce făcuse toată săptămâna şi considera că merita riscul. Nu putea să stea aşa, nefericită.

***

După şcoală, Kim se grăbi să ajungă acasă şi-i spuse mamei sale de ce îl va suna pe tatăl ei la serviciu. În timp ce descria proiectul de istorie, Kim îşi dorea să nu trebuiască să mintă. Dar mama ei ar fi fost de partea tatălui său, chiar dacă ar fi crezut în dreptul lui Kim la o noapte liberă.

— Nu poţi să aştepţi până vine tatăl tău acasă, la cină? întrebă doamna Okawa.

Kim dădu din cap.

— Nu, trebuie să începem cât de curând. Bonnie are treabă mâine şi mai am şi alte lucruri de învăţat.

Se duse să-l sune pe tatăl ei. Acesta acceptă cu condiţia să stea până târziu să înveţe.

— Mâine de dimineaţă să vii acasă, spuse domnul Okawa. Nu vreau să mai pierzi încă o sâmbătă.

— Nu-ţi face griji, tată. Lucrez din greu zilele astea. Notele se afişează vinerea viitoare şi ai să vezi că o duc foarte bine la liceul Balboa

Domnul Okawa nu comentă, Kim spuse la revedere şi formă repede numărul lui Bonnie.

— Am aranjat tot, spuse ea fericită. Mi-a spus că pot merge.

— Perfect! zise Bonnie. Mama ajunge devreme acasă, astăzi. Vin la tine în jumătate de oră.

Kim închise telefonul. Acum trebuia să se gândească la ce va îmbrăca la petrecere. Chiar dacă n-avea un băiat cu

care să se ducă, era fericită că va fi în preajma prietenilor. O petrecere era exact ce avea nevoie. Nu putea să se gândească tot timpul la George. Dar se obişnuise ca George să fie un subiect de conversaţie cu prietenii ei. Era întotdeauna nerăbdătoare să-l vadă şi-i plăcea să aleagă cu ce se va îmbrăca la întâlnirile cu el. Kim îşi muşcă buza ca să n-o podidească plânsul. Poate că George nu era cel potrivit pentru ea, dar îi era greu să se imagineze fără el.

Capitolul 6

Toată după-amiaza, Donna a stat cu ochii pe ceas în loc să se gândească la lecţii. Abia aştepta să se termine orele şi să se ducă la plajă, să vadă dacă Vance este pe acolo cu Terri. Unul dintre prietenii ei îi spusese că-i văzuse la baraj de mai multe ori. Trebuia să vadă cu ochii ei. Nu spusese nimănui că se duce din nou să spioneze şi ştia că Eric n-o va mai prinde de data asta. Se ducea la muncă după cursuri, ca să poată ajunge la timp pentru petrecerea lui Russ.

Donna se uită pe fereastră şi se încruntă. Cerul era întunecat şi la meteo se anunţaseră ploi toată după-amiaza şi seara, deşi urma să se însenineze în weekend.

— Bine, spusese Eric când văzuseră prognoza. Vreau să am o vreme perfectă pentru excursie. Să scăpăm de ploaie în seara aceasta.

Donna se uita la cartea de istorie, dar se gândea la Vance şi la vreme. N-o auzi pe doamna Dufour, profesoara de istorie, că o strigase decât când îi rosti numele a doua oară.

— Scuzaţi-mă, se scuză Donna. Eu…

— Sper că te gândeai la California, o întrerupse profesoara. În ce an a devenit stat?

Donna se uită la carte. Nici nu auzise cuvintele profesoarei. Era încurcată din cauza momentului penibil. Nu ştia despre ce se discutase la oră.

— Păi, o mie opt sute… Vocea ei cedă.

— Cincizeci! strigă cineva.

Doamna Dufour se încruntă cu severitate.

— N-ai fost atentă la curs toată săptămâna, Donna. Ai noroc că deja au fost înregistrate notele.

Donna era roşie de ruşine. Toată clasa se uita la ea. Bineînţeles că ştia când devenise California stat.

Răspunsese corect la examen. Se hotărî să acorde mai multă atenţie restului orei, dar ochii rămaseră aţintiţi asupra ceasului de pe perete. Când au fost anunţate notele, s-a simţit uşurată că luase nouă în acest trimestru. Clopoţelul sună şi ea sări de pe scaun.

— Donna Thurman, ai putea să mai rămâi puţin, te rog? întrebă doamna Dufour.

Donna strânse din dinţi, dar porni spre catedră. Din păcate, mulţi studenţi voiau să vorbească despre notele lor. Donna aştepta ca pe ace, iar minutele treceau. În cele din urmă, doamna Dufour se întoarse spre ea.

— Donna, am vorbit serios. Nu te-ai mai concentrat la oră. Dacă ar fi trebuit să te notez săptămâna asta, n-ai fi meritat nota nouă.

— Ştiu, doamnă Dufour. Îmi pare rău. Am o groază de lucruri pe cap.

— La ora aceasta, ar trebui să te gândeşti doar la istoria Americii, replică ea sever. Te rog, lasă celelalte gânduri acasă.

— Da, doamnă, se agită Donna când se uită la ceas. Promit să mă concentrez la oră.

— Bine, spuse doamna Dufour. Te rog să faci asta. Poţi să pleci, acum.

Donna ieşi imediat din cameră şi se duse spre toaletă. Dădu peste Eric, care o prinse de mână.

— Unde te grăbeşti?

— Păi… n-am un motiv anume, spuse Donna încercând să se calmeze.

— Fii atentă, o să mă grăbesc cât pot să ajung acasă, pentru a pleca la petrecerea lui Russ.

— Nu, Eric. Mă duc la Bonnie, să împrumut ceva cu care să mă îmbrac. Mă duc cu ea la petrecere.

Eric ridică din umeri.

— Bine, ne vedem la Russ, mai târziu.

Donna răsuflă uşurată când îl văzu pe Eric plecând. Fugi în toaleta fetelor şi îmbrăcă noii bikini mov pe care-i cumpărase cu Kim. Nici mamei ei nu-i spusese. Donna ştia că n-avea să fie de acord, deoarece avea şi aşa foarte multe lucruri pentru înot. Dar lucrătura acestor bikini era fenomenală şi voia s-o vadă îmbrăcată cu ei. Îi plăcea când purta culori deschise.

Din fericire, toaleta era pustie. Donna se schimbă repede, punându-şi hainele de şcoală peste costumul de baie. Cum ieşi din clădire, se uită la cer. Era încă foarte întunecat, ar fi putut începe să plouă din minut în minut. Totuşi, temperatura era ridicată. Dacă valurile erau bune, Vance putea fi încă pe plajă.

La baraj, plaja era pustie, doar câţiva surferi erau în apă. Donna tresări. Îl recunoscu pe Vance după modul în care-şi ţinea mâinile sus în timp ce cobora pe val. Zâmbi. Întotdeauna se bucura când îl vedea pe Vance făcând surf. Era atât de bun. Se uită după Terri, dar în apă erau doar băieţi. Şi pe plajă nimeni, din cauza cerului ameninţător.

Donna îşi lăsă hainele pe plajă şi se decise ce să facă. Nu putea să-şi dezbrace hainele de şcoală şi să se întindă pe plajă. Era prea ciudat, fiindcă vântul bătea şi nu era pic de soare. Dar era destul de cald să înoate. Era ca şi cum s-ar fi antrenat fără placa de surf. Îşi scoase hainele de şcoală, le împături uşor, punându-le în sacoşa cu cărţi. Îşi strânse părul cu un elastic pe care-l avea în geantă, aşa cum făcea de obicei când mergea la surf. Vance se îndepărta şi n-o văzuse. Fugi spre apă şi se aruncă în ea. Făcu o săritură perfectă. Donna era considerată o înotătoare pe care o priveai cu plăcere. Îi datora acest lucru tatălui ei, care lucrase cu ea când era mică.

Donna înotă spre Vance. Îşi calculă mişcările astfel încât să ajungă lângă acesta şi totul să pară o coincidenţă. Când se opri să calce apa, Vance se afla la mai puţin de cinci

metri. Se prefăcu surprinsă.

— Hei! Cred că am calculat greşit! ţipă ea. Mai bine mă întorc, să nu fiu lovită.

Se întoarse şi înotă încet până la ţărm, dar uitându-se peste umăr îl văzu pe Vance venind după ea. Când ajunse pe plajă, el era deja în spatele ei, zâmbind.

Şi Terri Walsh nu se vedea.

— Ciudată zi pentru înot, spuse el rânjind. Donna ridică din umeri.

— Am simţit nevoia să mă ud, dar nu mi-am adus placa la şcoală. Noroc că am avut costumul de baie în dulap.

Vance se uită la ea din cap până în picioare şi pe faţa lui reapăru rânjetul.

— Ce costum frumos! îmi place cum stă pe tine.

— Mulţumesc. Donna se felicita, avusese dreptate în privinţa culorii. Se îndreptă spre lucrurile ei şi Vance o urmări.

— Unde mergi? întrebă el, punându-şi placa la subraţ.

— Acasă. Mă duc la petrecerea lui Russ March în seara asta.

— La ce oră?

— Şapte.

— Păi… mai ai timp. Mai stai pe aici. Voiam să vorbesc cu tine.

— Despre ce? Donna se uita suspicioasă. Avea de gând să-i explice despre el şi Terri sau că nu voia să mai fie împreună? Repetase vreo scenă de despărţire?

Dar Vance ridică din umeri.

— Nimic special. Voiam doar să ştiu ce mai faci. Donna scoase un prosop din geantă şi se şterse.

Dar se uită la cer şi râse.

— De ce să mă mai chinui? Oricum va începe să plouă în câteva minute.

Vance oftă, uitându-se la orizont.

— Mă aştepţi şi pe mine să mai fac o tură? Trebuie să fac zece astăzi. Atât mi-am propus.

Donna zâmbi. Îşi amintea cum vorbea Vance despre planurile lui. Eric credea că o făcea doar ca să se dea mare, dar Donnei îi plăcea că-şi propunea un anumit număr de ture în fiecare zi.

— Da, zise ea. De ce nu?

Vance intră iarăşi în apă, iar Donna se uita la el cum se îndepărtează. Era minunat! Vance era cel mai chipeş băiat pe care-l văzuse în viaţa ei. Unii spuneau că nu mai este în formă, că se distra prea mult. Dar Donna credea că arată mai bine ca niciodată: rapid şi puternic. Nerăbdătoare, aşteptă ca Vance să prindă următorul val. Începu să picure. Donna se uită la costumul de baie. Nici că putea să fie mai potrivit îmbrăcată. Îşi puse hainele de şcoală în geanta cu cărţi, sperând să nu i se ude prea tare şi apoi continuă să-l privească pe Vance. Prinse un val, dar când să se ridice cerul parcă se deschise şi începu să plouă cu găleata. Donnei îi era bine, dar ştia că lucrurile or să i se ude. Căută adăpost. Vance se ridică în picioare pe valul spumegând şi-i făcea cu mâna.

— Hai în maşină.

Luând-o de mână, o trase după ea spre maşina lui. Se urcară în spate, râzând. Donna răsturnă geanta. Din fericire, cărţile nu erau ude, dar fuseseră sub haine, care erau destul de umede. Luă pantalonii şi bluza şi o întinse pe o placă uscată.

— S-ar putea să nu arăt prea grozav la petrecere diseară.

Vance râse şi-i întinse un prosop uscat.

— Hai să mergem în faţă şi să ne uităm la ploaie, spuse el.

— Crezi că sunt gata pentru K-38? întrebă Donna prosteşte, uitându-se pe geam.

— Da, domnişoară, zise Vance grav. Cred că eşti foarte

pregătită.

— Vorbeşti serios, Vance? Donna îşi îndreptă spatele. Sau crezi că e prea mult pentru mine?

Vance se uita în larg, expresia feţei lui fiind bine cunoscută de Donna. Când avea dubii în privinţa unui anumit lucru, se uita în gol şi nu răspundea până nu găsea răspunsul pe care trebuia să-l dea. Acest lucru era în contrast cu firea sa impulsivă.

În cele din urmă, Vance întoarse privirea spre ea. Ochii lui gri erau serioşi.

— Cred că eşti pregătită pentru orice, Donna, chiar şi pentru K-38. Nu e prea greu, doar dacă se apropie vreo furtună. La Huntington, m-ai uimit. Întotdeauna am ştiut că te simţi foarte bine în apă. Dar ai căpătat şi foarte multă îndemânare. Foarte multă.

Donna simţi că se înroşeşte. Vance cântărise foarte bine ce avea să spună. Întinse mâna şi o atinse uşor pe a ei.

— Eşti un surfer foarte bun. Mi-ar plăcea să te iau cu mine în Australia. Ne-am simţi foarte bine împreună.

Donna rămase înmărmurită. Atunci îşi aminti de Terri. Vance îi spusese acelaşi lucru şi ei? Donna îşi trase mâna, foarte confuză. Vance nu observă acest lucru. Scoase un ceas din torpedo.

— Este aproape cinci! Mor de foame. Hai să luăm ceva şi să mâncăm în maşină. Te duc eu la Russ, ca să nu pierzi petrecerea.

Donna clipea, surprinsă. Vance voia să petreacă timpul cu ea. Tocmai voia să-l invite la petrecere, când el o întrerupse.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva mai târziu. Un tip, adăugă el.

Donna era un pic dezamăgită. Dar cel puţin putea petrece câteva ore cu el.

— Bine, căzu ea de acord. Şi mie mi-e foame. Vance

plecă spre un supermarket din apropiere şi-i spuse Donnei să stea în maşină. Veni repede înapoi, cu o pungă în mână. Fără să scoată un cuvânt, merse înapoi pe plajă şi parcă maşina.

— Hai în spate, sugeră Vance. Este o pătură neagră. O întindem acolo.

Se duseră în spate şi Vance mută plăcile pentru a avea loc. Scoase nişte sandvişuri, cipsuri cu fructe şi-i întinse Donnei o sticlă de suc de struguri.

— Tot asta îţi place?

Donna zâmbi şi dădu din cap, fericită. Îşi adusese aminte.

Mâncară în linişte. Când au terminat, se întinseră pe pătură şi vorbiră. Donna îl întrebă despre excursia din Australia, sperând s-o invite să meargă cu el. Vorbind, se trezi aplecându-se spre el. Era la fel de atrasă de el ca în prima zi.

Primul sărut al lui Vance a fost blând, dar în foarte scurt timp a început s-o sărute mai pasional. Donna îi simţea căldura corpului prin costumul ud şi-i răspunse la sărut. Parcă ar fi aşteptat acest moment luni întregi. În cele din urmă Vance se depărtă şi se uită la ea.

— Exact ca în vremurile bune. Nu te-ai schimbat. Doar te-ai făcut mai frumoasă.

Donna nu ştia ce să spună. Voia să întrebe de Terri, dar nu putea. Îi era teamă să nu-l supere. În schimb, zâmbi.

— Întotdeauna ne-am simţit bine împreună, nu-i aşa Vance?

Dădu din cap şi surâse.

— Bineînţeles puştoaico. Şi vom avea multe clipe frumoase şi de acum încolo.

Se uită la ceas.

— Ar trebui să mă grăbesc dacă mai vrei să ajungi la Russ în seara asta. Te duci îmbrăcată aşa?

Donna trase de costumul ei de baie, care era încă jilav.

Se strâmbă.

— Nu… îmi pun hainele ude.

Hainele ei erau lipicioase, dar n-avea timp să se ducă acasă să se schimbe. Pe lângă asta, nu voia ca părinţii ei sau Eric să ştie că fusese cu Vance. Îşi desfăcu părul, dar fiindcă era ud şi-l prinse din nou. Vance o urmărea amuzat. Donna încerca să-l ignore.

se înroşea când o studia aşa. În sfârşit, îşi luă espadrilele turcoaz şi le puse în picioare. Era cel mai uscat lucru de pe ea.

— Poţi să crezi că am fost prin ploaie? glumi ea.

— Arăţi minunat! Vance se aplecă şi o sărută. Donna nu putu să facă nimic când el se depărtă de ea.

— Hai în faţă, nu pot să conduc de aici. Vance o ajută să treacă în faţă.

Au mers până la Russ în tăcere. Donna spera ca Vance să-i propună să se mai întâlnească. Poate că-i va sugera o nouă întâlnire pe plajă. Când au ajuns la Russ, se întoarse spre ea şi-i zise:

— O după-amiaza splendidă. Una din cele mai bune posibile.

Donna îşi muşcă buza şi dădu din cap.

— Da, Vance, îţi mulţumesc pentru că m-ai adus şi pentru cină.

Îşi adună lucrurile şi coborî. Vance se depărtă şi Donna îi făcu cu mâna. Întârziase mai mult de o jumătate de oră şi vedea prin geam că petrecerea începuse deja. Simţi cămaşa umedă şi oftă. Cu siguranţă arăta oribil, dar gândindu-se la vorbele lui Vance, ştia că meritase. „Şi vom avea multe clipe frumoase şi de acum încolo”. „Când?” îşi puse ea întrebarea.

Capitolul 7

Nerăbdătoare, Bonnie se uită la ceas. Donna întârziase mai mult de o jumătate de oră. Toată lumea ajunsese la petrecere la timp. Chris, care o urmărea din partea cealaltă a încăperii, veni şi se opri lângă ea.

— Pari supărată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, replică Bonnie iritată, uitându-se pe lângă el la uşă.

— Dacă nu e nimic, de ce te uiţi în continuu la ceas şi la uşă? Aştepţi pe cineva, zâmbi Chris. Hai, spune-mi.

Bonnie trase adânc aer în piept.

— Bine, dar să nu râzi.

Chris promise făcând semnul crucii pe inimă.

— Promit.

Bonnie îi povesti repede planul de a-i combina pe Kim şi Eric. După ce-i povesti că Donna trebuia să-l aducă pe Eric la petrecere, se uită la ceas şi se strâmbă.

— Ce plan perfect, doar Donna a întârziat.

— Poate că s-a răzgândit.

Bonnie se uită la Chris. Expresia feţei lui era batjocoritoare.

— Înţeleg că nu-ţi place ideea? zise Bonnie uşor iritată.

— Aranjamentele astea de obicei nu merg, ştii asta.

— Lasă, atunci… sări Bonnie. N-am nevoie de ajutorul tău oricum, zise ea întorcându-se cu spatele.

— Hei, reao, calmează-te. Vocea lui Chris era înţelegătoare. Nu mi-ai spus că ai nevoie de ajutorul meu. Ce pot să fac?

Bonnie o arătă cu capul pe Kim, care stătea singură, separată de mulţime.

— Ţine-o ocupată, adăugă ea. Te rog.

— Bine.

Graţios, se ridică şi se îndreptă spre Kim. În acelaşi timp,

Eric intră pe uşă, singur. Bonnie se grăbi să discute cu el.

— Unde e Donna? Eric era surprins.

— Credeam că este cu tine. A spus că vine la petrecere cu tine.

Bonnie se miră.

— Da? E ciudat. Deodată, Eric se încruntă.

— Vance e în oraş, spuse el sever. Pot să pariez că s-a dus cu el pe undeva.

— Dar ar fi trebuit să… Bonnie se opri. Nu putea să-i spună lui Eric planurile lor de a-l cupla cu Kim.

— Să ce? întrebă Eric, suspicios.

— Nimic, replică Bonnie în grabă. Am crezut doar că va veni cu tine.

— Nu mă interesează cu cine vine, spuse Eric, doar Vance să nu fie.

Bonnie observă că Eric nu era prea mulţumit şi schimbă subiectul.

— Auzi, Eric, la ce oră pleci mâine? De-abia aştept să văd California… şi puţin din Mexic. O să avem toţi loc în maşină? Realiză că vorbeşte prea repede, dar trebuia să nu-l facă pe Eric să se gândească la purtarea misterioasă a Donnei.

— Ar trebui să plecăm de dimineaţă, pe la opt. Ne-ar lua cam trei ore până trecem graniţa. Şi vrem să prindem destul timp pentru surf. Se opri. În ceea ce priveşte maşina, o să fie destulă înghesuială, dar am mai fost şase în maşină.

— Şapte, îl corectă Bonnie. Numărând-o şi pe Kim.

— Bine, şapte, dădu Eric din cap. Merge. Oricum, este mică. Dacă ar fi fost încă un băiat era altceva. Şi Alex e aşa de subţirică încât o putem pune între scaunele din faţă.

Bonnie începu să râdă. Întotdeauna râdea la glumele lui Eric. Donna avea dreptate. Era perfect pentru Kim.

— Cu patru plăci pe maşină, avem noroc dacă nu cade

plafonul.

— Şi şapte saci de dormit, adăugă Bonnie. Eric murmură.

— Poate ne putem face gropi în nisip să dormim acolo, glumi el.

În acel moment, ochii i s-au micşorat. Bonnie se întoarse să vadă ce l-a făcut să aibă această reacţie. Clipi. Donna tocmai intrase pe uşă. Arăta de parcă ar fi prins-o furtuna. Sau un val. Hainele ei de şcoală erau umede şi şifonate. Părul ei, care era lăsat liber la şcoală, era acum strâns, pe faţa lungă răvăşită îi curgeau şiroaie de apă. Bonnie fugi spre ea.

— Unde ai fost? Eşti foarte... udă, termină ea destul de neconvingător.

— Kim este aici? întrebă Donna.

— Nu schimba subiectul. Bonnie era foarte iritată. Donna o minţise atât pe ea, cât şi pe Eric.

— Am dat de Vance, recunoscu Donna, prefăcându-se că se uită prin cameră.

— Ai dat? întrebă Bonnie, sarcastic.

— Nu vreau să discut despre Vance, spuse Donna, un pic iritată. Kim a venit?

— Da, zise Bonnie. Dar Eric de-abia a ajuns acum câteva minute şi vorbeşte cu băieţii despre excursia de mâine. Doar Chris îi mai ţine companie lui Kim. Cred că se simte stingheră.

— Bine, preiau eu ostilităţile, spuse Donna autoritară. Scuză-mă.

Donna îl trase pe Eric dintre băieţi şi începu să discute cu el. Bonnie se apropie ca să asculte conversaţia. Oare cum avea Donna să-i cupleze pe Eric şi pe Kim?

— Unde ai fost? întrebă Eric.

— Nu mă întreba, zise Donna. Nu vrei să ştii.

— Cu Vance, spuse Eric sever. Dacă vrei să-ţi iroseşti viaţa cu acel băiat e treaba ta, dar de ce ne-ai minţit pe

mine şi pe Bonnie?

Donna ridică din umeri.

— A fost doar o mică minciună…

— Toate minciunile sunt mari, sări Eric.

— Ascultă, domnule Perfect, las-o baltă. Donna devenea nervoasă. Dar acest lucru n-avea să-i fie de ajutor, dacă voia să ducă planul la bun sfârşit.

— Eric, îi întrerupse Bonnie, avem nevoie de ajutor. Vrem să vină şi Kim mâine la K-38, dar nu prea o putem convinge. S-a despărţit de George şi credem că are nevoie de ceva distractiv ca să nu se mai gândească la asta. Bonnie aruncă o privire spre Donna, care dădu din cap aprobând această mişcare.

— Credem că tu ai putea-o convinge să vină, termină Donna ideea.

Eric se uită de la una la cealaltă.

— De ce eu? Voi sunteţi cele mai bune prietene ale ei.

— Păi… se cam simte în plus.

— Şi de ce eu? repetă Eric.

— Pentru că are încredere în tine, spuse Bonnie, improvizând răspunsul. Săptămâna trecută a spus că eşti unul dintre cele mai oneste persoane pe care le ştie. Ştiu că va veni dacă vorbeşti cu ea. Bonnie se uită din nou la Donna, care o încuraja să continue.

— Bonnie are dreptate. Kim spune că se poate bizui pe bunul tău simţ. Chiar îi place de tine. Ea crede că nu voi mai avea timp de ea când voi începe concursul.

— Şi nici eu, fiindcă voi fi prea ocupată cu Chris, adăugă Bonnie. Crede că ne va sta în cale.

— Ce prostuţă, zise Eric. Nu ne va sta deloc în cale. Lui Kim îi place plaja, mai mult decât îi place lui Alex.

— Da. Bonnie dădea din cap. Asta i-am spus şi eu, dar nu mă ia în serios. Ai putea s-o convingi tu că este dorită.

— Pentru că are încredere în tine, repetă Donna.

— Staţi un minut, zise Bonnie, aşteptaţi aici. Traversă camera şi se întoarse repede, mai mult târând-o pe Kim după ea.

— Hai, Eric, spune-i, îi ordonă Bonnie. Spune-i ce ne-ai spus nouă adineauri.

— Ce să-i spun? Eric era confuz, Kim zăpăcită.

— Că lui Kim îi place mai mult plaja decât lui Alex, interveni Donna.

Eric se uită la Kim şi înghiţi în sec

— Eu… hm… ar trebui să te conving să vii mâine cu noi.

Bonnie se uita disperată spre Donna. Lucrurile nu mergeau cum trebuia. O prinse pe Donna de mână

— Hei, Donna hai să-ţi arăt ceva. O trase pe Donna în cealaltă parte de cameră. Nu pot să mă uit, zise Bonnie, nervoasă. Ce fac?

Donna îi urmărea, încercând să fie foarte evidentă.

— Vorbesc.

— Şi merge planul?

— Nu pot să-mi dau seama, replică Donna. Stai. Încep să danseze. Şi Kim parcă zâmbeşte.

Bonnie zâmbi fericită. Se întoarse, pentru ca cei doi să nu-i vadă expresia feţei.

— Cred că am reuşit.

— Tu ai reuşit, spuse Donna. Eu mai aveam puţin şi mă certam cu Eric. Ai salvat ziua. Zâmbi satisfăcută.

Dintr-odată, Bonnie nu mai era supărată pe Donna că întârziase din cauza lui Vance. Până la urmă, şi ea se comporta la fel când era cu Johnny.

Bonnie şi Donna se făceau că vorbesc, dar de fapt îi urmăreau pe Eric şi Kim, care acum dansau pe ring.

— Chiar a mers, zise Donna triumfătoare.

În acel moment, Chris veni şi îşi puse mâinile în jurul lui Bonnie. Îi zâmbi Donnei.

— Doi cupidoni în carne şi oase.

— Îţi mulţumesc că ai petrecut timpul cu Kim, zise Donna. Îmi pare rău că am întârziat, Am fost reţinută.

— Arăţi de parcă ai căzut într-un acvariu, spuse Chris serios.

— Ai noroc că încă este cald, adăugă Bonnie, ai fi făcut pneumonie, până acum.

— Am auzit că un uragan blând a lovit plaja din Baja, zise Chris. Va fi vreo problemă cu surful la K-38?

Donna clătină din cap.

— Doar dacă nu se mută spre nord. Ar putea să crească valurile şi să fie mai greu. Mâine nu s-a anunţat soare?

— Da, răspunse Chris.

— Oricum, o să fie distracţie, nu contează aşa mult vremea, spuse Bonnie filosofic, mai ales că vine şi Kim cu noi.

Dansul se termină, iar Kim şi Eric li se alăturară.

— Am convins-o pe Kim să vină cu noi, anunţă Eric. Vrea să ne înveţe să dansăm salsa.

Kim râse. Donna începu să înşire banalităţi, dar Bonnie se gândea. Eric şi Kim nu ştiau ce li se pregătise şi totul începuse între ei mai bine decât ar fi putut spera. Dar tot mai trebuia să se gândească la o modalitate de a o scoate pe Kim din casă. Totuşi, nu puteau să discute acest lucru de faţă cu Chris şi Eric. N-ar fi fost de acord să mintă pe cineva.

— Hei, Eric, strigă Mitch, vino să vezi nişte poze pe care le-a făcut verişorul lui Russ la Salt Creek. Sunt minunate!

Eric plecă lângă Mitch, luându-l pe Chris cu el.

— Uită-te la astea Chris. Să faci încălzirea pentru mâine.

Urmărindu-i pe Eric şi pe Chris, Bonnie îl admira pe Eric Thurman mai mult ca niciodată. O convinsese pe Kim să meargă cu ei la Baja şi acum voia să-l facă pe Chris să se simtă bine în grupul de surferi. Kim avea şi ea această calitate, de a dori ca toată lumea să se înţeleagă bine. Se

potriveau la perfecţie, trebuia doar să-şi dea seama de asta.

— Şi cum te scoatem din casă? o întrebă Donna pe Kim, îndată ce Chris şi Eric se îndepărtară.

— Nu ştiu. La ce oră trebuie să plecăm?

— La opt, zice Eric. Kim dădu din cap.

— O să plec de la Bonnie mâine devreme, şi voi veniţi şi mă luaţi de la colţul străzii, puţin mai jos de casa mea. Se uită spre Eric. O să mă gândesc ce le spun părinţilor mei.

Donna şi Bonnie făcură un schimb de priviri. Care ar putea fi planul lui Kim de a evada?

***

Stând în şifonierul ei, care ocupa o cameră întreagă, Alex se uita la rafturile cu haine. Cu ce s-ar putea ea îmbrăca pentru petrecerea lui Russ? Ceva nou! Era nervoasă. Avea nevoie de ceva cu care să-şi potolească nervii, ceva în care să arate sclipitor, ca un fotomodel. Pantalonii mulaţi, dungaţi în alb şi negru erau superbi, dar nu găsise cu ce să-i îmbrace. Se uită prin toate bluzele din şifonier şi cotrobăi prin dulapuri, dar nu era nimic potrivit cu modelul pantalonilor. Stând pe pat, luă fluturaşul care făcea reclamă la lanţul de magazine al tatălui ei. Cu ani în urmă, mama ei venise cu ideea ca reclama să fie color. S-a simţit diferenţa în afacerea tatălui ei. Alex se uită la poza mamei ei, care se afla pe noptieră.

— Eşti mult mai deşteaptă decât proasta aia de soţie a tatălui meu, spuse ea pozei.

Se uită prin fluturaş la noile modele. Deodată, ochii îi sclipiră. Poza îi înfăţişa un tricou tăiat, cu guler scurt şi mâneci scurte. O lucrătură simplă, colorată în culori Day-Glo, un roz strident, portocaliu şi un verzuliu incredibil, culoarea lămâilor verzi. Alex lăsă fluturaşul şi sună la magazinul tatălui său.

— Vreau să vorbesc cu tatăl meu, zise ea impunător.

Sunt Alexandra Lockhart.

— O clipă, domnişoară Lockhart.

A durat mult până tatăl ei a venit la telefon, dar Alex era ocupată să studieze fluturaşul deschis de pe podea. Oare ce culoare să-şi aleagă?

— Da, Alex ce doreşti? Tatăl ei părea grăbit.

— Tati, îmi faci şi mie o favoare, te rog? Mă duc la o petrecere importantă şi vreau să mă îmbrac cu unul din tricourile noi la care faci reclamă, cele tăiate în culori strălucitoare.

— Te duci la petrecerea asta cu Ed? Tatăl ei părea mai interesat.

Alex oftă.

— Nu, cu Mitch. Ed s-a dus la şcoală.

— Oh, spuse tatăl ei. Bine, atunci. La ce pagină este? Alex îi spuse pagina şi adăugă:

— Cel verde.

— Bine, o să-mi notez. Ne vedem mai încolo. Tatăl ei închise înainte să-i mulţumească.

Alex se întinse pe pat şi zâmbea uitându-se la tavan. O să arate foarte „sălbatic” în această seară. Toată lumea o să fie invidioasă. Avea nevoie de o baie lungă ca să pară şi să se simtă odihnită. Era prima dată când mergea la o petrecere cu Mitch şi voia să se simtă mândru de ea.

O jumătate de oră mai târziu, când ieşi din baie, Alex auzi maşina tatălui ei cum ajunge în faţa casei. Îşi dădu prosopul jos de pe ea şi îşi puse halatul, luând-o în jos pe scări. Chérie veni pe hol din sufragerie, în timp ce tatăl ei intra pe uşă.

— Ah, comitetul de primire. Îi aruncă lui Alex un pachet. Poftim.

Alex îi zâmbi.

— Mersi, tati.

Tatăl ei îi mai întinse un pachet şi lui Chérie.

— Uite şi pentru tine unul, zise el.

Alex se încruntă. Stătea pe scări în timp ce Chérie deschise pachetul şi scoase un tricou verde, acelaşi model pe care-l ceruse Alex. Era scandalizată! Nu putea să poarte ceva ce purta Chérie, din principiu.

Ochii lui Chérie se măriră.

— Ce este asta? Ţinea tricoul ca şi cum ar fi fost o zdreanţă.

— E dintr-o nouă colecţie, zise domnul Lockhart. Lucruri la modă, dacă ne luăm după W.

Mama ei vitregă se uită cu groază de la tricou la tatăl ei. Chérie credea tot ce citea sau vedea în „Women's Wear Today". De data asta, însă, Alex putea să vadă că nu-i plăcea tricoul. Forţă un zâmbet şi-l luă de mână pe soţul ei.

— Cât de drăguţ din partea ta, Adrian. Hai să bem un pahar de vin.

Mergând spre sufragerie, Chérie aruncă tricoul pe un scaun după care acesta căzu jos. Alex zâmbi. N-avea de ce să-şi facă griji că va semăna cu mama sa. Chérie nu va purta niciodată tricoul. Nu pentru că Alex avea unul la fel, ci pentru că nu avea gust.

Alex se îmbrăcă repede, adăugând nişte bijuterii de argint şi o pereche de papucei de balet negri. Se uită în oglindă. Strălucitor. Parcă era scoasă din cataloagele de modă.

Nu mai ploua, aşa că îşi puse pe umeri puloverul negru de caşmir. Când îşi luă geanta, se sună la uşă. Mitch! Alergă repede pe scări, dar Chérie deschisese deja uşa.

— Bună, Mitch. Alex o auzi vorbind în stilul ei gutural. Îmi pare bine că te văd din nou.

— Bună ziuă, doamnă Lockhart, spuse Mitch. Zâmbi uitându-se la Alex. Eşti gata?

Alex dădu din cap şi se întoarse spre tatăl ei, care era în sufragerie.

— Pa, tati. Ne vedem mai încolo.

— N-ai mâncat, Alex, zise Chérie, severă. De ce nu te duci să mănânci o caserola Theda? Mitch poate să stea de vorbă cu tatăl tău şi cu mine.

Alex dădu din cap.

— E mâncare şi la petrecere. Trebuie să plecăm. Mitch se simţi un pic jenant. Hai să mergem, zise ea.

ştiind că Chérie se uită urât la ea. De parcă Chérie ar fi interesat-o dacă mănâncă sau nu!

— Sigur nu-ţi este foame? o întrebă Mitch când deschise uşa de la maşină.

— Nu, spuse Alex. Ştii că nu mănânc mult.

Mitch o luă în braţe şi o sărută lung. Alex se simţea mult mai bine.

— Arăţi minunat! zise Mitch, rânjind. Dar ce îmbrăcăminte îndrăzneaţă!

— Prea îndrăzneaţă? întrebă Alex nervoasă.

— Nu pentru tine. Mitch o strânse de mână să se relaxeze.

Dar starea de nervozitate reapăru când ajunse la casa lui Russ. Alex simţi cum mâinile i se umeziră. Ce avea să discute cu Mitch toată noaptea, mai ales că toată lumea o va auzi? încercă să surâdă când Russ îi deschise uşa şi-i pofti înăuntru, dar faţa ei era parcă îngheţată.

Casa se umplu repede. Alex se apropie de Mitch când lumea venea să vorbească cu el. Se simţea ignorată. Încercă să pară interesată de conversaţie, dar se vorbea numai de excursia la Baja şi ea nu ştia mare lucru despre K-38. Îi era frică să meargă cu Donna, Bonnie şi Kim. Nu se înţelesese foarte bine cu ele, mai ales după moartea lui Johnny Novak. O dată a zis ceva dispreţuitor despre Johnny, iar Donna şi Kim o puseseră la punct. Dar Alex le considera ipocrite, nu credea că sunt atât de supărate pe cât ar fi vrut să arate.

Seara a trecut greu. A dansat cu Mitch de câteva ori, dar el şi-a petrecut majoritatea timpului cu gaşca de surferi, vorbind despre călătoria din zilele următoare. Alex nu ştia ce să zică. Era disperată, şi-ar fi dorit ca ea şi Mitch să plece undeva unde să fie singuri. Mai avea puţin şi plângea. Cineva o bătu pe umăr şi se întoarse nerăbdătoare. Era Bonnie, şi zâmbea.

— Alex, trebuia să-ţi spun, arăţi minunat. Cu toţii te admirăm. Lângă ea, Donna zâmbea prieteneşte.

— Doar tu ai fi putut asorta asemenea culori, tu şi modelele profesioniste. Aş da orice să pot să mă îmbrac aşa.

Alex clipi. Complimentul lui Bonnie venea parcă şi de la Donna. Râdeau de ea? Dar expresia feţei lui Bonnie părea sinceră.

— Mulţumesc. Alex nu ştia ce să mai spună.

— Bănuiesc că este din magazinele tatălui tău. Alex dădu din cap.

— Abia mi-a adus bluza. Vrei una? Bonnie râse.

— Mi-ar plăcea, dar mi-am cheltuit banii de îmbrăcăminte pe luna aceasta.

— Ţi-o dau eu, răspunse Alex nerăbdătoare. Tata mi-a adus două acasă. Râse, sperând să nu pară prea nervoasă. Îi plac perechile.

Ochii lui Bonnie se măriră.

— Serios? Eşti sigură? Ţi-aş da banii mai încolo.

— Nicio problemă. Alex voia să pară generoasă. N-am ce face cu două bluze identice.

— Vai! Ochii lui Bonnie străluceau de plăcere. E minunat. Crezi că o poţi aduce în excursie, mâine?

— Bineînţeles.

Mitch o prinse pe Alex de talie.

— Dansezi?

Alex dădu din cap şi întoarse capul spre Bonnie.

— Promit.
— Mulţumesc, Alex.
— Te distrezi? o întrebă Mitch în timp ce dansau. Alex zâmbi.
— Da, răspunse ea. Mă distrez.

Capitolul 8

Bonnie se uită la ceas.

— Bine, Kim, te luăm de la colţ într-o oră. E destul timp?

Kim dădu din cap, îşi puse puloverul pe ea şi ieşi din casă. Nimeni nu mai era treaz în casa familiei Jordan şi dacă s-ar fi grăbit, poate nu şi-ar fi găsit părinţii.

— O să fiu gata, zise Kim. Nu vă îngrijoraţi. Mergea repede pe stradă. Aerul era răcoros şi revigorant şi ea era fericită că se decisese să meargă la Baja. Dacă ar fi putut să-şi ducă planul până la final. Tatăl ei n-ar fi lăsat-o să meargă, mai ales cu surferii. Şi n-ar lăsa-o să doarmă pe plaja mexicană. Nu avea niciun rost să ceară voie să meargă. Va trebui să se strecoare afară din casă.

Părinţii ei erau la masă când Kim ajunse acasă. Şi tatăl ei păru surprins că venise aşa devreme.

— Am mult de învăţat azi, îi anunţă Kim înainte ca ei să poată spune ceva. Dacă mă sună cineva, puteţi voi să preluaţi mesajul, vă rog. Trebuie să termin proiectul la istorie.

— O să răspund eu la telefon, zise doamna Okawa. Tatăl tău se va duce la slujbă, mai are de lucru.

Kim fugi în camera sa. Apropiindu-se de uşa camerei sale, oftă uşurată. Îşi păcălise părinţii, până acum. Măcar nu se aşteptau ca ea să plănuiască ceva. Deodată, Kim se sperie, gândindu-se că va face ceva aşa de nepotrivit. Nu mai plecase de acasă fără ca părinţii să ştie decât în excursia la Santa Cruz. Şi acum, părinţii ei vor afla sigur. Când mama ei o va chema la prânz, va găsi camera goală. De ce nu-şi dăduse seama mai devreme? Kim se întreba dacă mama îl va chema pe tatăl ei atunci sau îl va aştepta să vină acasă.

Dar stai puţin! Şi ce dacă? Care era diferenţa? Oricum o vor trimite la şcoala aia din San Marino.

Fără să se mai gândească la părinţii ei, Kim împachetă repede. Îşi luă sacul de dormit din dulap şi-l rulă strâns. Era opt fără un sfert. Mări ritmul. Minutele se scurgeau rapid. Totuşi, încă nu auzi maşina tatălui ei plecând. În cele din urmă, deschise uşa de la dormitor şi se uită pe hol. Uşa de la bucătărie era închisă. Îşi ţinu respiraţia până când îl auzi pe tatăl ei ieşind de pe alee. Plecase. Era singură acasă cu mama ei.

Îşi luă lucrurile, închise uşa de la dormitor şi se strecură spre uşa de la intrare. Mama ei era încă în bucătărie, o putea auzi. Acum era şansa ei. Deschise uşa repede, ieşi închizând-o în spatele ei. Fugi spre locul de întâlnire, ajungând în acelaşi timp cu maşina cea veche a familiei Thurman. Kim răsuflă uşurată când se urcă.

— Am reuşit! Donna şi Bonnie o priveau nerăbdătoare.

— Bine, hai să-i luăm pe Mitch şi Alex. Eric se îndreptă spre insula Lido.

Mitch era la Alex când au ajuns. Ieşi cărând sacii de dormit, iar Alex îl urmă având două genţi enorme în mâini. Eric trase aer în piept.

— Două genţi? Donna dădu din cap.

— Nu te uita la mine. Eu nu spun nimic.

Alex începu să pună bagajele în maşină, dar Eric ieşi, oprind-o.

— Alex, e prea mult pentru două zile. Nu avem destul spaţiu pentru şapte persoane, saci de dormit şi genţi mari. Va trebui să mai scapi de câte ceva.

Uimită, Alex se uită spre Mitch care dădu uşor din cap. Apoi zâmbi.

— Bine, durează un minut. Aşteptaţi-mă. Fugi în casă. Evident, toţi se aşteptau la o scenă. Alex se purtă frumos, totuşi, poate de dragul lui Mitch. Kim dădu din cap. Tot nu înţelegea ce-i făcuse Mitch lui Alex. Nu-şi putea imagina două persoane mai diferite. Poate Mitch începuse s-o ia

razna.

În câteva minute, Alex reveni cu o sacoşă mult mai mică. În mână mai avea şi o pungă de la magazinul tatălui ei, pe care i-o dădu lui Bonnie.

— Era să uit. Bonnie zâmbi.

— Vai, mersi. O să arate minunat cu pantalonii mei albi. Ridică tricoul care era identic cu cel pe care Alex îl purtase cu o seara înainte.

Kim întoarse capul. Ce făcea Bonnie cu acel tricou ciudat? Nu era stilul ei. Pe Alex o prindea bine, dar de când încerca Bonnie s-o copieze pe Alex? Toată scena o deprimă. Venirea ei fusese o greşeală. Nu mai aparţinea acestui grup. În curând, va pierde tot şi pe toată lumea: prietenii ei de-o viaţă, liceul pe care-l iubea, mirosul de aer sărat şi toată zarva pe care o implica surful. O să fie izolată într-o suburbie a Los Angeles-ului şi va ajunge acasă doar în weekend-uri. Locul ei în oraşul Newport va fi luat de altcineva. Peste ceva timp, va fi o străină pentru toţi. Deja se simţea aşa.

Eric mergea pe autostrada 101, arătându-le lui Bonnie şi Donnei locurile bune de surf pe lângă care treceau. Kim se uita la faleză. Ploaia se terminase, soarele era strălucitor şi cald. Cu cât mergeau mai mult, cu atât vremea devenea mai frumoasă, doar Kim parcă se depărta din ce în ce mai mult de grup.

Ea voise să stea în spate cu sacii de dormit şi bagajele pentru noaptea ce va veni. Donna şi Eric erau în faţă, în timp ce Alex, Mitch, Bonnie şi Chris se înghesuiau pe bancheta din spate. Kim se prefăcea că doarme, dar era foarte conştientă ce făceau cuplurile din faţa ei. Alex stătea în braţele lui Mitch, iar mâinile lui Chris era împrejurul lui Bonnie. Donna şi Eric erau ocupaţi în faţă, vorbind despre surf. Kim se simţi izolată total. Se întreba de ce se mai chinuise să vină. De ce se lăsase convinsă de Eric? Nu-i

spusese mai mult de două cuvinte de când se urcase în maşină. Nimănui nu-i păsa de ea.

Stătea şi se gândea la petrecerea din seara precedentă. Fusese distractiv când dansase cu Eric, deşi nu prea mai vorbiseră după ce o convinsese să meargă la Baja. Un motiv pentru care acceptase era că voia să se răzbune pe tatăl ei, dar se simţea bine în braţele lui Eric. Dar acum ştia că greşise. Petrecând timpul cu vechii ei prieteni o făcea să se simtă şi mai izolată.

Nimeni n-o întrebase nimic de când plecaseră din Newport. Chiar i-ar fi interesat dacă ar fi plecat din Liceul Balboa? Donna şi Bonnie nu mai vorbiseră despre asta. Era evident că nu le interesa. De ce mai trebuia să-şi petreacă timpul cu acest grup? Reprezentau trecutul în viaţa lui Kim Okawa.

Kim simţea nevoia să plângă, dar închise ochii până îi trecu. Ajunseră la San Diego şi Chris îi arăta lui Bonnie locurile.

— Ce golf minunat! exclamă Bonnie. Şi oraşul este aşa de frumos. Îmi plac aşa de mult dealurile acelea şi caii albi.

Kim deschise ochii şi observă faţa entuziastă a lui Bonnie. Pe cine încerca să păcălească? Kim se supără. Cum putea fi aşa de entuziasmată? în urmă cu câteva săptămâni, se comporta ca şi cum viaţa ei se terminase odată cu moartea lui Johnny.

Alex vorbea încontinuu cu Mitch despre noaptea minunată pe care o petrecuse la un vechi hotel pe mica insulă Coronado. Începuse să descrie în cele mai mici detalii vechiul lift şi minunatele grădini. Mitch asculta, încercând să pară interesat, la fel făceau Chris şi Bonnie.

— Ştiu acel loc, zise Chris. E minunat. Acolo au filmat filmul acela cu Marilyn Monroe, „Some like it hot”.

Conversaţia continua, dar toţi se liniştiră de cum intrară în Mexic. Erau surprinşi de câte maşini erau la coadă de o

parte şi de alta a graniţei.

— De ce este aşa aglomeraţie? întrebă Bonnie.

— Oamenii îşi fac cumpărăturile în Mexic, fiindcă e mai ieftin, explică Eric. Şi mulţi oameni care locuiesc în Mexic lucrează în San Diego. E foarte mare aglomeraţie aici, în special în weekend.

Toată lumea cu excepţia lui Kim comentă faptul că totul era diferit în Mexic. Ieşiră din oraş repede, fiindcă Eric ştia drumul. Casele se răreau, iar Kim studia peisajul înverzit dintre autostradă şi apă. Nu mai fusese în Baja decât o singură dată cu părinţii, de mult. Totul se schimbase. Se simţea şi mai ciudat acum. Doar stătea şi se uita pe geam. Urmele de umanitate începeau să dispară. Într-un târziu Bonnie se întoarse şi-i zâmbi.

— Kim, eşti atât de tăcută. Stai bine acolo în spate? Kim dădu din cap, dar nu scoase niciun cuvânt.

Bonnie ridică din umeri şi se întoarse spre Chris.

Nu mai dură mult şi ajunseră la K-38, numit astfel fiindcă se afla la exact 38 de kilometri sud de graniţă. Kim era fericită că Eric ieşi cu maşina de pe autostradă şi parcă pe iarbă, deasupra apei. Abia aşteptase să se întindă şi ea. Aşteptă ca toţi să iasă, înainte să apuce şi ea să respire aerul curat. Stătea nemişcată uitându-se la valurile nesfârşite.

— Hei! exclamă Mitch. Avem noroc. Nimeni nu face surf azi, aici. Este doar al nostru. Un chiuit de fericire se auzi.

Toţi râseră şi-l urmară pe Mitch la marginea stâncii pentru a privi plaja care se întindea sub ei.

— Aşadar acesta este K-38, zise Bonnie.

Kim auzi vocea dezamăgită a lui Bonnie. Era un loc destul de părăsit, nisipul de pe plajă şi de pe faleză era plin de noroi şi nu aveai unde să te ascunzi de soare. Totuşi, Kim, era bucuroasă fiindcă scăpase de maşină şi de conversaţia cea veselă. Se simţea cu adevărat singură. Putea să

meargă să privească valurile şi să nu se mai gândească la nefericirea pe care o prevedea în viitor.

Drumul până jos nu era abrupt. Bonnie îl urmă pe Chris, cu prosopul pe umăr, cărând prânzul pe care-l adusese de acasă. Se deciseseră să stea toată ziua şi să meargă să ia cina la un restaurant pe plaja Rosarita din apropiere.

— Ce e aşa special la locul acesta, Eric? întrebă Bonnie. Nu este doar un alt loc de surf? E luminos şi deschis, dar plaja nu este nici pe departe la fel de bună ca cele din California.

— Acolo în larg este un recif stâncos. Eric arătă spre locul de unde toate valurile păreau că încep. E la o adâncime destul de mare încât nu deranjează, dar formează curenţi prielnici. Nu stai prea mult pe val şi câteodată e criminal să surfezi. Azi este bine, nu este prea cald, o zi minunată pentru Donna, care e prima dată aici.

— Nu mai pot să aştept, zise Donna încrezătoare. E ca un vis care a devenit realitate.

Bonnie şi-ar fi dorit să împartă cu ceilalţi pasiunea pentru surf. Ochii Donnei străluceau de fericire numai uitându-se la valuri. Nu zisese prea multe de când au ajuns, dar Bonnie putea să citească încântarea pe faţa ei.

— Cred că şi eu mă simt la fel când fac ceea ce-mi place, admise Bonnie.

Donna râdea, gândindu-se cum va fi, când va intra în apă cu Eric. Toţi păreau că se simt bine în afară de Kim. Stătea la plajă de una singură, la cel puţin 10 metri depărtare de restul grupului. Nici nu se chinuise să rămână în costumul de baie, deşi soarele era foarte puternic. Bonnie o strigă, dar se opri când văzu expresia feţei lui Kim. Părea că vrea să stea singură. Bonnie se gândi la planul lor şi realiză că dacă ea şi Donna voia să-i combine pe Eric cu Kim mai au mult de muncă.

Lângă ea, Alex îi făcea cu mâna lui Eric şi Donnei. Era

ciudat că stătea lângă Alex pe o plajă părăsită. Cine ar fi crezut că Alexandra Lockhart şi Bonnie Jordan ar putea comunica fără să se certe? Poate că Alex se schimbase de când începuse să-l întâlnească pe Mitch, sau poate chiar ea era puţin diferită, acum.

Bonnie nu mai era aceeaşi persoană de când a încercat să-l uite pe Johnny, cuplându-se cu Chris. Parcă se calmase până la un punct în care era fericită, nu mai era aşa liberă şi nestăpânită, cum era când ieşea cu Johnny. Se chinuise mult pentru a putea să ia viaţa mai uşor, să fie cum era înainte să-l cunoască pe Johnny Novak.

O ajutase foarte mult timpul petrecut cu Chris. Nu era genul care să treacă de la o stare la alta prea repede. Era foarte calm şi gândea înainte să facă ceva, dar întotdeauna voia să încerce lucruri noi, cum era să facă surf la K-38. Bonnie se întreba dacă l-ar putea iubi vreodată pe Chris. Nu era nici pe departe cum era Johnny. Genunchii nu-i tremurau când o săruta şi nici nu era aşa de înnebunită să-l vadă în fiecare zi. Dar era frumos oricum, măcar viaţa ei era din nou normală. Se putea concentra asupra studiilor şi să petreacă mai mult timp cu familia. Când Johnny trăia, era tot timpul în alertă.

Deodată în mintea ei se înfiripă gândul că Johnny nu murise în timp ce făcea surf noaptea la Santa Cruz acum câteva săptămâni. Bonnie se scuturã. Nu mai avusese acest sentiment de mult şi o deranja să se gândească la asta. Nu mai trebuia să-l compare pe Johnny cu Chris. Mai întâi ar trebui să nu se mai gândească la Johnny. Murise şi nimic nu-l mai putea aduce înapoi.

În apă, Chris sări peste un val şi căzu. Bonnie îşi ţinu respiraţia. Capul îi apăru repede la suprafaţă şi înotă spre placă. Răsuflând uşurate, ea şi Alex au început să râdă. Bonnie întoarse capul spre Alex. Alex era chiar foarte frumoasă. Avea să devină un fotomodel foarte bun. Bonnie

era fericită că reuşise să-i spună ce simte la petrecere. Alex nu se simţise la locul ei şi Bonnie o compătimise. N-ar fi vrut să fie în locul lui Alex niciodată, nici pentru toate bărcile lui Adrian Lockhart.

Capitolul 9

Alex îşi întinse prosopul de plajă.

— Îmi place locul acesta.

Îşi unse pielea cu grijă şi purta ochelari de soare negri pentru a-şi proteja ochii de puternicul soare mexican.

— Este atât de linişte şi de... Se opri, negăsindu-şi cuvintele.

— Pustiu, termină Bonnie şi amândouă începură să râdă.

— Da, încuviinţă Alex. Nici nu se aseamănă cu plajele aglomerate din Newport.

— Cu siguranţă, replică Bonnie. Mă gândeam la acelaşi lucru. De parcă ai fi în altă ţară, departe de umanitate.

Alex se tot mişca, încercând să găsească un loc confortabil. Combinaţia de nisip şi pământ de la K-38 nici nu se putea compara cu nisipul moale din Newport, nici măcar cu puntea imaculată a vaselor tatălui ei. Dar dacă ar fi fost în Newport, n-ar fi fost cu Mitch. Alex zâmbi, văzându-l pe Mitch prinzând un val înaintea Donnei şi a lui Eric. Chiar şi de la distanţă puteai să vezi că este fericit. Acest lucru o făcea şi pe ea fericită. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea norocoasă.

Aruncă o privire spre Bonnie, care-l urmărea cu atenţie pe Chris. Era foarte ciudat că se înţelegea aşa de bine cu ea. Ciudat, dar foarte bine. Păcat că pe Kim o necăjea ceva. Ar fi vrut să se ducă la ea, dar nu ştia ce să-i spună. Poate Kim s-ar fi supărat şi mai rău dacă ar fi deranjat-o.

Totuşi, era mulţumită că nu se mai certa cu Bonnie. Se simţise chiar bine când Bonnie îi admirase îmbrăcămintea la petrecere. Aşa şi-a schimbat şi părerea despre călătoria la Baja. Din această cauză îi dăduse tricoul lui Bonnie. Deşi era generoasă, o făcea pe Bonnie s-o vadă cu alţi ochi. Şi Alex se simţi flatată că lui Bonnie îi plac gusturile ei. Era ciudat să aibă ceva identic de îmbrăcat. Ciudat şi pentru că

ideea ca Chérie să semene cu ea era terifiantă.

Gândul la Chérie o făcu pe Alex să se enerveze. Toată starea ei de liniște dispăru. Nu se putea să nu-şi aducă aminte cât de dezgustată fusese Chérie în dimineaţa aceea. Mitch îşi parcase maşina, o camionetă veche, în faţa casei şi Chérie care tocmai ducea o cafea soţului ei, îl văzuse.

— Oh, nu, se plânsese Chérie. Sper că nu va lăsa rabla aia în faţa casei noastre două zile?

— O să-l rog s-o parcheze în faţă la vecini, zisese Alex foarte acru.

— Grămada aia de fiare vechi n-are ce căuta aici, replică ea. Vecinii îşi vând casa şi or să fie foarte supăraţi dacă vor vedea chestia aia pe stradă.

— Spune-le că este a majordomului, zâmbi Alex văzând cât de prost se simţea Chérie.

Când se auzise soneria la uşă, Alex a crezut că Chérie se va duce sus repede, supărată fiind din cauza maşinii. Dar ea se grăbise să ajungă la uşă înaintea lui Alex. Uimită, o văzuse pe mama ei vitregă cum deschide uşa şi stătea în faţa lui Mitch în neglijeu.

Faţa lui Mitch deveni roşie. Chérie se mişcase foarte repede. Alex şi-ar fi dorit să aibă curajul să o ia de gât şi să o îndepărteze de uşă.

— Bună... dimineaţa, doamnă Lockhart.

— Bună, Mitch. Vocea lui Chérie era foarte provocatoare.

— Pot să parchez şi eu maşina acolo zilele acestea? Mitch se întoarse spre maşină pentru a evita să se uite la Chérie.

— Bineînţeles, zisese Chérie, dar dacă îmi laşi cheile, poate o duc în garaj. O să fie mai în siguranţă.

Mitch zâmbise încurcat.

— Nu... prea ar fi nevoie. Dar... Vârâse mâna în buzunar şi scosese cheile, dându-le lui Chérie.

Alex, care se săturase de ipocrizia mamei sale vitregi, intervenise:

— Chérie, cafeaua tatii se răceşte. Hai intră, Mitch. Să te servesc cu un suc sau ceva. Ar trebui să vină în orice clipă.

Alex puse mâna pe Mitch şi practic îl trase după ea. Văzuse cum zâmbetul dispăruse de pe faţa lui Chérie. Cu mişcări dramatice aceasta se întorsese şi urcase pe scări. Alex putea să jure ca nu o mai văzuse niciodată pe Chérie mergând aşa de provocator.

Răsuflă uşurată că scăpase de Chérie acest weekend şi se întinse pe prosop. Ar fi fost minunat să se întoarcă acasă şi să n-o mai găsească pe mama sa vitregă acolo. Stând pe coate, se uită la bikinii ei mov. Lui Mitch îi plăcea culoarea mov, spera să-i placă şi costumul ei de baie. Era foarte important ca lui Mitch să-i placă cum arată. Îi făcea foarte multe fotografii pentru portofoliu şi dacă-i plăcea ce vedea, ar fi făcut-o să arate şi mai bine.

O idee îi veni în minte. Zâmbind, întinse mâna şi o atinse pe Bonnie pe umăr. Bonnie se întoarse şi se uită la ea uimită.

— Bonnie, spuse Alex ezitant. Cred... că ar trebui să fii preşedinta clubului de navigaţie. O să-l rog eu pe domnul Curtis să-ţi dea postul de săptămâna viitoare. O să mă ocup mai mult de modeling şi nu prea mai am timp. Pe lângă asta, râse un pic încurcată, nu prea mă pricep la navigaţie. Şi preşedintele ar trebui să fie cineva priceput în aşa ceva. Acum vorbea foarte repede. O să-i spun luni.

— E foarte frumos din partea ta, Alex, zise Bonnie. Dar ai fost aleasă în mod corect. Nu vreau să intervin peste tine.

— O să-i spun domnului Curtis că a fost ideea mea, spuse Alex. Oricum, ştie că o să fii un preşedinte mai bun decât am fost eu.

Bonnie zâmbi, surprinsă.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult de tot. Apreciez foarte mult gestul.

Alex se lăsă pe prosop şi se uită în sus. Dintr-odată, se

simţea foarte, foarte bine. Nu mai avea resentimente că venise în această excursie. Şi era sigură ca şi Bonnie era fericită.

***

Kim stătea pe plajă, vrăjită de valuri. Soarele era arzător, dar ori n-avea energie, ori nu voia să se dezbrace în costumul de baie şi să facă plajă. Se simţea atât de ciudat, de parcă n-ar fi fost în acelaşi loc cu ceilalţi. Totul era foarte ciudat.

Voise să se izoleze pentru a nu vorbi cu Bonnie şi Alex, dar conversaţia lor ajunsese şi la urechile sale. Nu-i venea să creadă cum se dădea Alex pe lângă Bonnie sau că Bonnie credea tot ce-i spune Alex. Era evident că Alex a vrut să iasă din club doar pentru că avea alte planuri mai mari. Sau poate clubul se destrăma. Era genul lui Alex să abandoneze corabia care se scufunda. Şi treaba cu modelingul era nebunie. Alex era prea plină de ea, câteodată.

Kim scutură capul, încercând să nu se gândească la Alex sau la Bonnie. Ştia că nu este corectă. Numai pentru că era nefericită, o făcea să fie aşa critică. Dar, până la urmă, de ce să nu fie critică? Oricum, nimănui nu-i păsa de ea sau ce avea să se întâmple cu ea când tatăl ei o va trimite la altă şcoală. Şi cu siguranţă o va trimite după acest weekend. Probabil că nimeni nu-i va simţi lipsa, nici Donna, nici Eric, nici Mitch, toate persoanele de care a fost apropiată în viaţa sa. Cu Bonnie se împrietenise foarte repede. Dar acum Bonnie încerca să fie domnişoara care se înţelege cu toată lumea şi care nu mai avea timp pentru Kim şi problemele ei.

„Hai, termină, Okawa”, îşi spuse ea. „Bonnie s-a chinuit să te aducă la petrecerea de ieri şi ai mai şi stat la ea noaptea”. Dar dacă era aşa, de ce nu putea Bonnie să vadă ce se întâmplă? Ea o ajutase după moartea lui Johnny. De

fapt ea chiar insistase în acele momente, pentru că Bonnie nici nu vorbea cu ea. Şi nu fusese ea cea care-i sugerase să discute cu Jim Curtis ca să scape de depresia provocată de dispariţia lui Johnny?

Supărată, Kim îşi puse mâinile la ochi, încercând să nu se mai gândească la asta. Bonnie spusese o dată că ar fi o foarte bună educatoare, să-i sfătuiască pe copii. Nicio şansă. Nici măcar pe ea nu se putea sfătui.

O umbră îi acoperi prosopul şi Kim se uită în sus. Era Eric, care stătea în faţa ei. Apa curgea şiroaie de pe el.

— Te-ai săturat de sunetele surfului după atâţia ani? Kim încercă să zâmbească. Nu putea să-i explice aşa, pur şi simplu, ce se petrecea în mintea ei. Pe de altă parte, era fericit şi n-ar fi fost corect să-i strice ziua. Pe faţa lui, ochii albaştri îi ieşeau în evidenţă. Deodată, Kim se simţi mai bine.

— Hai să mâncăm, zise Eric.

— Nu mi-am adus mâncare.

— Lasă că ne răzbunăm noi mai târziu pe tine, zise el vesel. Deocamdată e destulă mâncare pentru a hrăni o armată întreagă.

Kim îl urmă pe Eric spre o pătură mare pe care Bonnie şi Donna o întindeau. Toţi ieşiseră din apă foarte revigoraţi şi bucuroşi. Kim se supără din nou fiindcă nimeni nu realiza în ce stare se află ea. Dar Eric o luă de mână şi o aşeză lângă el, iar ea îşi dădu seama că n-avea rost să strice atmosfera. Oricum, n-ar fi înţeles-o.

Bonnie aşeză pe pătură o gamă variată de tot ce se putea pune într-un sandviş, sucuri şi prăjituri. Toţi se înfipseră imediat, în afară de Alex, care ronţăia la un morcov.

— Îţi prepar eu ceva, se oferi Eric. Mă pricep de minune la preparat sandvişuri.

— Nu-l lăsa, Kim, o avertiză Donna. Nici nu vei putea să-l

bagi în gură.

— Mi-e o foame… îi anunţă Mitch, feliind un salam de curcan şi adăugând şi nişte şuncă deasupra.

— Ţie îţi este întotdeauna foame, glumi Donna. Nu e de mirare că mama ta se ocupă de spălat rufe.

— Nici eu nu o pot numi o masă dietetică, replică Mitch uitându-se la ce strânsese în farfurie Donna. Va trebui să stai tot restul zilei în apă ca să scapi de caloriile astea.

— Asta şi intenţionez, zise Donna. Doamne, cât de frumos e aici. Nici nu ştiu de ce am aşteptat aşa de mult ca să vin aici. O groază de valuri bune.

— Chris a făcut o treabă bună că şi-a ţinut echilibrul pe valurile acelea mari, zise Eric. Foarte bune mişcări.

Chris zâmbi.

— Mulţumesc. M-am chinuit, ce pot să zic. De câteva ori credeam că o să cad, dar am reuşit să stau în picioare.

Kim auzea, dar nu asculta ce se discuta. Câteodată i se părea că vorbesc limbi străine. Tot ce discutau ei nu avea nicio legătură cu gândurile şi sentimentele sale. Încercă să muşte din giganticul sandviş pe care Eric îl făcuse pentru ea. Ar fi vrut să-l arunce în ocean şi să se întoarcă pe prosop, departe de toţi. Dar se simţea într-un fel loială lui Eric. Cel puţin el încerca s-o facă să se simtă mai bine. Bineînţeles că n-o înţelegea mai bine ca ceilalţi.

— Uitaţi-vă! Eric arătă spre vest.

Nori negri de ploaie veneau spre ei, chiar dacă cerul de deasupra lor era senin.

— Am crezut că o să fie vreme frumoasă weekendul ăsta, mormăi Donna.

— Şi dacă plouă? Panica o cuprinsese pe Alex. Tot ce avem este o maşină şi saci de dormit.

Mitch o strânse de mână.

— Nu-ţi fie frică, domniţă dragă. Eu şi cavalerii mei o să-ţi venim în ajutor.

Eric îşi dădu ochii peste cap.

— Vrea să spună, Alex, că avem un loc pentru camping la San Miguel, lângă Ensenada. O să închiriem un cort impermeabil dacă se ajunge acolo. Furtuna poate ne ocoleşte.

— Dacă vântul se înteţeşte, valurile vor deveni mai mari, zise Donna filosofic.

— Păi, acum nu sunt destul de mari? Vocea lui Chris sună foarte naiv, aşa că toţi izbucniră în râs.

Vocile şi râsetele continuară, aşteptându-se o nouă intrare în apă. Lângă Eric, Kim îl văzu că o studiază, mirat de tăcerea ei. Dacă e s-o luăm altfel, aseară era foarte entuziasmată de excursie. Dar asta înainte ca tatăl ei să apară în discuţie. Şi nu putu să nu se gândească ce face George, oare îşi petrecea timpul liber alături de noua sa prietenă?

În cele din urmă Donna, Eric, Mitch şi Chris îşi luară plăcile şi se îndreptară spre apă. Norul cel negru se apropia, deşi încă era cald. Când surferii plecară, Bonnie se întinse şi căscă.

— Tot ce am făcut azi a fost să mănânc şi să stau întinsă la soare şi sunt epuizată. Râse. Cred că o să mă culc puţin.

— Şi eu, zise Alex, stând întinsă pe prosop. Nu trecu mult timp şi păreau că au şi adormit. Kim se ridică. Nu putea sta locului. Poate dacă se va plimba o să-i dispară starea de agitaţie. Se urcă pe faleză şi se uită în jos. Nici Bonnie şi nici Alex nu observară şi nimeni din apă nu-i acorda atenţie. Se simţea singură, mai singură decât se simţise vreodată în viaţă. Lacrimile o podidiră.

Stând aproape de margine, merse de-a lungul plajei. Nu se vedea nimeni. Oare părinţii ei ce făceau acum? Or fi observat că lipseşte? Credea că da. Mama sa i-ar fi adus ceva pe platou sau ar fi chemat-o la masă. Probabil erau îngrijoraţi sau supăraţi, sau amândouă. Ridică din umeri.

Tatăl ei merita să se îngrijoreze. Ea nu făcea acelaşi lucru de când o anunţase că o s-o mute la altă şcoală? Dar, în schimb, nu voia să o supere pe mama sa. Dacă ar fi fost după mamă, lucrurile ar fi fost mult mai uşoare pentru Kim.

Se opri să se odihnească. Mersese foarte repede! Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni în apă şi nici urmă de maşină. Ajunsese mai departe decât ar fi crezut.

Se uită la ceas. Ora patru! Cerul era mai întunecat ca mai devreme. Dar tot cald era şi nu avea chef să asculte discuţiile prosteşti între Bonnie şi Alex. Puţin mai încolo era o cărare, care o ducea la o plajă pustie. Nisipul era curat şi se opri să adune scoici. Observă acolo nişte pietre care parcă formau nişte trepte, terminându-se cu o platformă mai mare. Se decise să ajungă până acolo.

Cu grijă urcă pe prima piatră şi ajunse repede la cea mai mare dintre ele. Apa era tulbure, dar calmă şi deodată Kim se simţi bine. Respiră adânc, se întinse pe spate, bucurându-se de briza care îi vântura părul. În curând, problemele ei dispărură.

Capitolul 10

Donna se aşeză în genunchi şi începu să înoate cu placa spre mal. Era moartă de oboseală, dar se simţea minunat. Stătuse în apă vreo şase ore. Era una din cele mai bune zi de surf pe care le avusese în viaţa ei. Dacă ar fi fost şi Vance cu ea. Îşi aduse aminte cum vorbea de K-38, şi cât de distractiv era când dormeau pe plajă. Auzise aşa multe poveşti, pe care n-avea vreo şansă să le vadă cu ochii ei. Peisajul era aşa de pustiu, dar valurile erau excelente.

Se uită în spate. Mitch şi Eric păreau că se vor întoarce şi ei la mal. Chris era din nou pe plajă şi se aşezase lângă Bonnie. Alex stătea singură, cu mâinile în jurul genunchilor, urmărindu-l pe Mitch cu atenţie. Acest lucru o făcu pe Donna să zâmbească. Tot nu putea să înţeleagă… Mitch Harrison şi Alex Lockhart.

Dar Mitch părea fericit şi Alex devenise o companie mult mai plăcută de când era împreună cu Mitch. Dar asta însemna să fii îndrăgostit, se gândi Donna cuprinsă un pic de invidie. De ce avusese ea parte numai de relaţii complicate?

Gândindu-se la Vance, Donna se întrebă dacă va apărea prin Baja. Se arătase interesat când ea îi povestise de planurile ei. Ar fi minunat să apară.

Donna se uită la cer şi se încruntă. Era din ce în ce mai ameninţător. Aerul era umed şi cald, condiţii perfecte de uragan. Spera ca vremea să nu se schimbe până a doua zi. Ar fi distractive ceva valuri mai mari, dar nu foarte periculoase. Aşa, planurile ei ar fi date peste cap.

Lăsându-şi placa în nisip, Donna îşi luă prosopul şi se şterse.

— Hei, ai fost grozavă acolo! zise Bonnie. Păcat că n-am adus camera de filmat. Cred că ai prins vreo douăzeci de valuri bune.

— Păi, zise Donna modestă, tot nu mi-am îndeplinit baremul pe ziua de azi. Voiam să prind vreo treizeci, ca să mă laud şi eu lui Vance. El aici a prins cel mai mult douăzeci şi cinci într-o zi.

— Poate că începuse mai devreme, interveni Chris ca s-o încurajeze.

Donna dădu din cap.

— Poate. Nu era de mirare că lui Bonnie îi plăcea de Chris. Întotdeauna ştia ce să spună. Nu era genul care să facă glume cum era Johnny. Niciodată nu ştiuse când Johnny vorbea serios şi când nu.

Oricum, era foarte ciudat că Johnny dispăruse dintre ei. Bonnie râdea cu Chris, ca şi cum nu s-ar mai fi gândit la Johnny. Donna spera ca şi Kim să treacă peste pierderea lui George. Fusese aşa îngândurată tot weekendul.

Unde este Kim? Donna îi văzu prosopul gol la câţiva metri de Alex. Pe plajă nu era nici urmă de ea.

— Hei, unde este Kim, Bonnie? Bonnie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cred că s-a dus să se plimbe. Am aţipit un pic şi când m-am trezit nu mai era. Întoarse capul spre Alex. Tu ai văzut-o, Alex?

— Nu, zise Alex dând din cap. Şi eu am adormit. După ce am mâncat, era aici. Atunci am văzut-o ultima dată.

— Ce s-a întâmplat? Eric lăsă placa jos şi se aplecă într-o parte ca să-şi scoată apa din urechi.

— Kim lipseşte, îi răspunse Donna.

— Lipseşte? Eric se uită mirat la ea. Cum adică lipseşte?

— Păi, nu este prin preajmă. Nimeni n-a mai văzut-o după masă. Toţi s-au culcat şi când s-au trezit, dispăruse.

— Trebuie s-o găsim, zise Eric destul de agitat. Se şterse repede şi fugi sus pe faleză, uitându-se într-o parte şi în alta.

— Nu se vede! urlă el. În ce parte credeţi că s-a dus? Nord sau sud?

Bonnie şi Donna se uitară una la alta şi răspunseră la unison:

— Sud!

— Mă duc s-o caut! le anunţă Eric.

— Vine ea înapoi, spuse Alex cu nepăsare. O să-i fie foame. Şi se anunţă o furtună. Asta o s-o aducă înapoi.

Donna se încruntă văzând atitudinea lui Alex. Dar deodată, se lumină. Era ocazia perfectă pentru a-i lăsa pe Eric şi pe Kim singuri. Bonnie se gândea la acelaşi lucru, fiindcă o luă pe Donna de mână şi urcară lângă Eric.

— Eric, vrei să venim cu tine? întrebă Donna.

— Mă duc eu. Eu am convins-o să vină. Ştiam că nu e în apele ei. Vorbesc eu cu ea.

Se întoarse spre Mitch, care ajunsese lângă ei.

— Hai să încărcăm maşina. Am un sentiment că vremea va deveni destul de rea. Se uită la cer îngrijorat, apoi îşi luă bluza şi adidaşii din maşină.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Mitch. Apoi strigă la Chris şi la Alex. Strângeţi-vă lucrurile!

— Ar trebui să mă întorc repede. Eric începu să alerge de-a lungul falezei. Dacă nu, veniţi cu maşina spre sud şi uitaţi-vă după mine sau după Kim. Drumul merge pe lângă plajă. Ar trebui să ne vedeţi sau să vă vedem noi. Dacă nu, duceţi-vă la Ensenada şi anunţaţi poliţia.

Mitch dădu din cap.

— Am înţeles.

***

Vag, Kim auzea sunetul ritmic al apei. Devenea din ce în ce mai conştientă, până deschise ochii. Lumină nu mai era aproape deloc. Cerul era acoperit de nori. Îşi aduse aminte unde era.

Privi de jur împrejur. Piatra pe care stătea era înconjurată de apă. Abia mai putea observa unde fuseseră pietrele mai mici pe care se urcase ca să ajungă acolo.

Se uită la ceas. Nu-i venea să creadă. Dormise o oră. Stând nemişcată, privea oceanul care o înconjura. Cum va ajunge înapoi pe plajă? Marginea plajei părea mult mai departe ca înainte, semn că apa a crescut. Se aşează din nou jos şi respiră adânc. „Nu te panica”, îşi spuse ea. „Poate că nu eşti un înotător bun, dar măcar ai un echilibru bun. Dacă ai grijă, poţi să treci peste pietrele alea să ajungi la mal.

Îşi frecă mâinile pentru a se încuraja. „Mai întâi, scoate-ţi adidaşii, Kim. Or să alunece pe pietrele umede. Uită-te bine la piatra pe care pui piciorul şi ia-o încet. Pas cu pas şi nu te uita în jur. Gândeşte-te la ce faci şi ţine-ţi echilibrul”. Mintea ei parcă ar fi fost un manual de supravieţuire. Nu mai era atât de înspăimântată.

Uitându-se la prima piatră, încercă să calculeze cât de mult să întindă piciorul pentru a-l propti bine. Panica o cuprinse. Dacă ar fi căzut în apă? Nu era foarte adâncă, dar vârtejul ar fi aruncat-o în pietre. Dacă s-ar fi întâmplat, atunci chiar că nu mai avea ce să facă. Nu ştia să înoate! Ideea apelor care te sufocau o înspăimântase dintotdeauna.

Uitându-se la piatra pe care stătea, se gândea dacă va fi înghiţită de apă. Nu se vedea vreo urmă, cum că ar fi fost vreodată sub apă. Dar chiar dacă nu se va ridica apa aşa mult, va veni furtuna. Valurile vor deveni şi mai mari şi cu siguranţă vor spăla piatra care va deveni alunecoasă şi ea nu se putea ţine de nimic.

Tensiunea creştea în sufletul ei, deşi încerca să se calmeze. Aşa se va termina totul? La fel ca Johnny, va dispărea de pe faţa pământului şi nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu ea. Se întrebă ce face grupul la K-38. Probabil că încă era în apă. Doar Bonnie şi Alex care dormeau sau vorbeau. Poate nimeni nu observase că lipseşte. Oricum, n-aveau de unde să ştie unde e.

Cât de mult mersese? N-avea nici cea mai vagă idee. Mersese spre sud, doar ca să scape de aglomeraţie. Nu

conta unde ajungea. Nimeni nu ştia unde este. S-ar putea să creadă că a fost răpită şi să se ducă la poliţie. Şi în timpul acesta se va îneca.

Imaginea mamei sale îndurerate îi veni în minte. Cum a putut să le facă aşa ceva părinţilor? Era singurul lor copil şi ei nu vor şti niciodată ce se întâmplase cu ea.

Kim crezu că va începe să plângă şi să urle. Dar, în încăpăţânarea ei se opri. „Hai, Okawa” îi zise o voce, „încă n-ai murit. Nu mai fi aşa de melodramatică. Gândeşte-te în ce situaţie eşti. Trebuie să găseşti o soluţie”.

Kim închise ochii pentru a se concentra. O voce îi strigă numele. Era ca şi cum visa cu ochii deschişi. Vocea deveni mai puternică şi Kim deschise ochii. Pe mal, Eric Thurman, o striga şi dădea din mâini.

Kim îi făcu şi ea cu mâna. Lacrimi îi apărură în colţul ochilor. Deodată, răsuflă uşurată.

— Stai acolo! Vin acum! ţipă Eric.

Kim îşi ţinea respiraţia, iar Eric îşi aruncă bluza pe nisip. Încet, sări din piatră în piatră, punând amândouă picioarele pe fiecare dintre ele, pentru a avea echilibru. Aştepta până nu mai era apă pe piatră pentru a nu aluneca. Din fericire, pietrele erau destul de mari şi aveai loc să pui ambele picioare pe ele. În sfârşit Eric ajunse la Kim. Ea îl luă în braţe şi începu să plângă. Au stat aşa foarte mult sau aşa i se păru lui Kim. Eric o încuraja mângâind-o încet pe cap.

— Totul o să fie bine, Kim. Gata. O să ajungem în siguranţă pe mal. O să vezi. Apa oricum nu este foarte adâncă pe lângă pietre.

Kim se opri din plâns, se uită la Eric şi zâmbi.

— Sunt atât de fericită să te văd. Credeam că o să mor, ca Johnny.

— Nu ai tu norocul ăsta, o necăji Eric. Nu scapi aşa uşor de lumea asta nebună. Hai să ne grăbim… ne aşteaptă nişte oameni foarte înfometaţi.

Kim se uită la apă.

— Nu cred că voi reuşi. Mi-e frică de apă. N-am mai recunoscut asta până acum.

Se agăţă de mâna lui Eric.

— Nu vei cădea, îţi promit. Uite cum vom face. Pe o piatră e loc pentru trei picioare şi ele sunt destul de aproape una de alta. Mă duc eu pe prima şi când pun un picior pe a doua vii şi tu. O să te ţin eu. Ne mişcăm încet, ca să nu cădem.

Kim dădu din cap. Nu mai putea să vorbească din cauza nodului care i se pusese în gât. Dar avea încredere în Eric. Era puternic şi avea echilibru. O să aibă el grijă de ea.

Eric făcu prima mişcare. Cu un picior pe o piatră şi celălalt pe următoarea, îi întinse mâna lui Kim, care puse piciorul pe prima piatră. Apoi cu grijă, ţinându-se de Eric, aduse şi celălalt picior lângă primul. După aceea, continuară în acelaşi fel. Kim îşi ţinea respiraţia la fiecare mişcare pe care o făcea. Ajunseră la mal şi Kim se aruncă în braţele lui Eric. Se duseră unde nisipul era uscat şi se aşezară. Eric tot o ţinea în braţe.

— Ce făceai aici? o întrebă el.

— Nimic.

— Nimic? Dar ce loc periculos ţi-ai ales pentru a nu face nimic.

— Pietrele nu erau acoperite de apă la început. Nu era aşa de periculos.

— Nu ţi-ai imaginat că va veni fluxul şi apa va creşte? Ştii cum stă treaba cu oceanul. Şi când vine furtuna, devine din ce în ce mai agitat.

Kim ridică din umeri.

— Nu m-am gândit. Kim realiză că vocea ei părea supărată. Eric respiră adânc şi luă mâna din jurul ei. O privea.

— Hai, Kim, ce te necăjeşte? Ai tăcut toată ziua, de când

am ajuns aici şi nici pe drum n-ai scos două cuvinte. Eşti supărată pe cineva? Ce ai păţit? Ce te deranjează?

— Totul, murmură Kim.

— Fii mai precisă. Tonul vocii lui Eric era foarte înţelegător. Îl mai auzise vorbind aşa cu Donna, în casa lor.

— N-ai înţelege.

— Încearcă-mă.

Kim respiră adânc. Când se uită la Eric, simţi nevoia să vorbească şi supărarea ei se dezlănţui.

— Uite cum stă treaba, Eric. Am încercat să le spun Donnei şi lui Bonnie toată săptămâna, tatăl meu mă ameninţă că mă mută de la şcoală. Întotdeauna m-a bătut la cap să învăţ mai mult. Are idei fixe! Vrea să dau la drept şi să ajung în firma lui. Acum i-a intrat în cap că liceul Balboa nu pregăteşte elevii destul de bine pentru facultate. Vrea să mă trimită la o şcoală particulară.

— E o nebunie. N-ar face aşa ceva, protestă Eric. Kim sări în sus, uitându-se supărată spre Eric.

— Vezi! Ai reacţionat la fel cum au făcut şi Donna şi Bonnie. Şi ele au spus că e o nebunie şi că tata doar vrea să mă sperie. Apoi au schimbat subiectul. S-ar putea să mă mut cu adevărat şi să nu mai vin înapoi. Dar ele nu mă iau în serios. Acum şi tu faci acelaşi lucru.

Kim se întoarse şi merse înapoi spre ocean, dar Eric se grăbi şi o ajunse. Până să ajungă la marginea falezei, Eric o prinse de mână şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ascultă-mă. Eu nu sunt nici Donna şi nici Bonnie. Am fost foarte atent la ce ai spus, probabil şi ele, dar erai prea supărată ca să-ţi dai seama. Ştim că tatăl tău este foarte sever. Eric se opri pentru a respira. Te înţeleg. Chiar te înţeleg.

Kim se aplecă şi se sprijini pe Eric.

— Dar ce voi face? Nu pot să plec din Newport. Îmi place şcoala şi o să-mi lipsească toţi prietenii.

Eric o luă în braţe şi o trase mai aproape. Kim se simţea în siguranţă. Şi-ar fi dorit să nu mai plece niciodată de pe plaja din Baja.

— Nu ştie că sunt aici, se confesă Kim.

— Părinţii tăi nu ştiu că ai venit cu noi? Eric vorbea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

Kim dădu din cap şi-l strânse mai tare pe Eric în braţe.

Eric fluieră.

— Atunci trebuie să luăm nişte măsuri. Uite cum vom face, zise el liniştit, mergem la Ensenada şi-i sunăm pe ai tăi. Cred că sunt foarte îngrijoraţi.

— Dar tata o să mă facă să vin acasă, spuse Kim repede. Şi o să mă trimită la şcoala aia chiar acum. Îl cunosc.

— Nu o va face. Nu-l voi lăsa eu! Dar trebuie să vorbim cu părinţii tăi, să-i convingem că mergi foarte bine la şcoală. Nu ţi-au văzut notele, ieri?

— Nu, răspunse Kim. Nu i le-am arătat. Am plecat la Bonnie după şcoală şi azi-dimineaţă m-am grăbit.

— Kim, uită-te la mine. Eric puse mâinile pe faţa ei. Nu-ţi face griji. Nu vei pleca din Newport.

Zâmbi şi Kim observă cum în colţul ochiului îi apărură mici cute. Eric era foarte arătos. Dintotdeauna fusese de această părere şi era foarte sigur pe el, ceea ce o făcea şi pe ea să se simtă în siguranţă. Uitându-se în ochii lui, simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Şi Eric simţea acelaşi lucru, deoarece se aplecă şi o sărută, un sărut lung şi tandru.

— Nu vreau să pleci din Newport, spuse el încet. Kim nu mai zise nimic. Era prea fericită. Se simţea împlinită în braţele lui Eric.

— Hai, îi zise el, conducând-o spre şosea. Vântul se înteţeşte şi trebuie să ne întoarcem la ceilalţi. Cum ajungem la Ensenada, îţi sunăm părinţii. Vedem noi cum stă treaba cu şcoala.

Kim se uită la Eric şi zâmbi.

— Cum spui tu Eric, cum spui tu. Şi amândoi începură să râdă.

Capitolul 11

— Uite-i! ţipă Donna din maşina condusă încet de Mitch pe şosea.

Alex întoarse capul spre locul în care arăta Donna. Cu siguranţă, erau Kim şi Eric mergând spre K-38 pe marginea falezei. Mâna lui Eric o ţinea pe Kim.

— Iupiii! urlă Bonnie. Am reuşit, Donna.

— Da, da am reuşit! râse Donna bucuroasă.

— Ce aţi reuşit? întrebă Alex.

— Da, ce aţi reuşit? întrebă şi Mitch.

— Să-i cupleze, explică imediat Chris. Donna şi Bonnie încercau să-i combine pe Kim şi Eric.

— Păi se pare că a mers, zise Mitch. Uitaţi-vă pe faţa lui Eric. E în culmea fericirii.

— Şi Kim, adăugă Donna.

Alex ascultă conversaţia fără să scoată vreun cuvânt.

Aşadar, asta era. Se întrebase de ce insistase Donna ca Eric să se ducă s-o caute pe Kim. Bineînţeles că Eric n-ar fi lăsat-o pe Donna să meargă. Ştiau că se va duce singur. Alex se uită din nou la Kim şi Eric. Mitch opri maşina şi cuplul alergă spre ei. Alex începu să zâmbească, păreau atât de fericiţi. Mitch era şi el amuzat de toată povestea asta. Alex ştia cât de buni prieteni erau Mitch şi Eric. Se întreba dacă Eric era bucuros pentru Mitch, pentru că ea era cu el.

Vechile gânduri negre reveniră, când cei doi urcară în maşină. Toţi vorbeau în acelaşi timp. Eric descria cum o găsise pe Kim izolată pe o piatră în mijlocul oceanului, Kim le spunea cât de curajos a fost Eric, când a salvat-o. Alex se întoarse puţin să-i vadă pe Eric şi pe Kim, care îşi făceau ochi dulci.

Alex privi chipul arătos al lui Mitch. Era foarte norocoasă să fie cu el, dar câteodată se întreba dacă fericirea ei va

mai dura. Ea tot nu se simţea în largul ei între prietenii lui. O invidia pe Bonnie, apăruse în grup doar cu câteva luni în urmă, dar acum era o parte integrantă a lui. Toată viaţa se simţise ca o intrusă. Încercase să întărească prietenia dintre ea Kim şi Bonnie, dar nu mersese. Dar Bonnie a fost primită imediat. Acum, cele trei prietene erau un triunghi compact. Ce avea ea de nu se putea apropia de alţi copii?

Alex îşi aminti de clasa a şaptea, când Eric Thurman o invitase la balul celor de a opta. Nu apăruse. A doua zi a venit la ea şi şi-a cerut scuze. I-a spus că glumise, pentru că ştia că ei îi place de el. Alex fusese şocată. Era sigură ca Donna şi Kim fuseseră responsabile pentru glumă. Nu le iertase niciodată. De atunci, de fiecare dată când se gândea la asta, se simţea umilită şi furioasă. Până acum, cel puţin. Acum, gândindu-se la anii care au trecut, i se părea foarte ridicol, foarte juvenil. Totuşi, nu se simţea foarte confortabil cu grupul de surferi, nu aşa de mult pe cât şi-ar fi dorit. Şi era mai mult din cauza fetelor, nu a băieţilor.

— Oau! Mitch ţinea volanul cu ambele mâini. Vântul e foarte puternic. Bine că ne-am decis să mergem la adăpost. O să fie o furtună foarte mare.

Alex se uită pe geam. Era aproape întuneric, cerul era ca cerneala. Era foarte bine că mergeau spre Ensenada. Dar ce vor face acolo? Ideea să doarmă într-un cort când afară ploua... Dacă va intra apă în cort? Nu voia să spună nimănui, nici măcar lui Mitch, dar ea nu dormise niciodată în cort. Îl rugase pe tatăl ei să-i cumpere cu ani în urmă, deoarece toţi copiii aveau dacă ar fi dormit unii la alţii. Dar ea n-a fost niciodată invitată la astfel de petreceri şi rarele ocazii când invitase fetele la ea, ea dormise în patul ei, iar fetele în camera de oaspeţi.

— Ce vom face în noaptea asta? întrebă Donna.

— În primul rând o să-i sunăm pe părinţii lui Kim, zise

Eric.

— Părinţii lui Kim? întrebă Mitch. De ce?

— Nu vrem să se îngrijoreze din cauza vremii sau altceva, răspunse Eric blând. E singurul lor copil şi ştii ce părinte sever e domnul Okawa.

Kim se uită spre Eric, parcă mulţumindu-i din priviri. Alex nu înţelegea. De ce ar fi fost părinţii lui Kim aşa de îngrijoraţi? Nimeni nu-şi suna părinţii. Poate că domnul Okawa era mai nebun decât credea ea. Auzise poveşti despre cât de riguros era.

— Unde stăm? întrebă Mitch.

— Ar trebui să mergem la San Miguel şi să întindem cortul, zise Eric. Trebuie să ne adăpostim de ploaie.

Mitch râse.

— Îţi mai aduci aminte ultima dată? Am închiriat un cort cu o gaură mare în el, exact deasupra capului tău.

Toţi râdeau, dar Alex se sperie. Probabil că nu va închide un ochi toată noaptea, speriată de ploaie. Întotdeauna au speriat-o furtunile mari, mai ales noaptea. Îi fusese frică de tunete şi fulgere, de când era copil.

— Ce-ar fi să închiriem o cameră la motel? sugeră ea destul de ezitant.

Liniştea se lăsă. Alex îşi muşcă limba. Ar fi trebuit să fie mai decisă. Toţi vor râde de ea şi Mitch se va simţi prost.

— Da, chiar, spuse Donna deodată. Nu-mi place ideea să dorm udă. Şi aş vrea să dorm şi eu ca lumea, că sunt obosită după ziua aceasta.

— Nu e o idee rea, o aprobă şi Bonnie. Nici n-o să fie prea scump dacă ne înghesuim puţin.

Alex răsuflă uşurată. Poate că nu se făcuse de râs, până la urmă.

— Uite o benzinărie, zise Mitch. Să ne oprim să luăm benzină şi să întrebăm cum este vremea.

— Şi de motel, adăugă Donna. Hai, Kim, tu vorbeşti cel

mai bine spaniola. O să fii traducătorul nostru.

Opriră maşina la benzinărie şi un bătrânel veni să-i întâmpine. Mitch lăsă geamul jos şi zâmbi.

— Buenas noches.

— Buenas noches, zise şi omul. A sus ordenes.

— Ce a zis? întrebă Bonnie. Nu ştia pic de spaniolă, făcuse doar franceză în şcoală.

— A spus „Bună seara, sunt la dispoziţia dumneavoastră”, răspunse Kim. Şi apoi vorbi cu el în spaniolă, întrebând despre benzină şi vreme.

Alex recunoscu cuvinte ca furtună, mâine şi soare, dar omul vorbea prea repede ca să înţeleagă mai multe. Nu i-au plăcut limbile străine şi se chinuise cu limba spaniolă la şcoală.

Kim se întoarse spre grup.

— Spune că va fi furtună în seara asta. Mâine va fi soare, cel puţin aşa spun buletinele meteorologice.

— Întreabă de un motel, insistă Donna. Kim ieşi din nou pe geam.

— Hay un motel cerca de aqui? întrebă ea chinuindu-se să pronunţe corect.

— Şi, señorita, răspunse omul, zâmbind. Un kilometru… muy barato. Şi arătă spre sud.

— Este unul la mai puţin de o milă pe drumul acesta, traduse Kim. Spune că e foarte ieftin.

— Perfect, murmură Donna. Probabil că e o ruină.

— Zise regina, replică Eric şi toată lumea începu să râdă. Alex se bucură că nu făcuse ea acest comentariu, deşi se gândise la acelaşi lucru.

— Tot ce vreau e un duş şi un pat decent, zise Bonnie oftând.

— Chiar şi semidecent, adăugă Chris.

Toată lumea se înveselise până au ajuns la motel. Kim şi Eric su duseră la recepţie. De departe, totul i se părea în

regulă lui Alex, modest, dar îngrijit. În câteva minute, Kim şi Eric veniră înapoi şi-i spuseră lui Mitch să parcheze maşina.

Proprietăreasa îi conduse spre două camere una lângă cealaltă. Prima cameră avea două paturi duble. Alex se gândea că nu arăta nici ca motelul din Newport, dar măcar era curat.

— Noi putem să dormim toate aici, zise Kim referindu-se la Donna, Bonnie, Alex şi ea. Şi băieţii or să doarmă în camera de lângă noi.

Se uitară şi în a doua cameră, care avea doar două paturi de o persoană. Femeia îi spuse ceva în spaniolă lui Kim în timp ce ei se uitau prin cameră.

— A spus că va mai aduce un pat pe care să-l întindă, explică ea.

— Minunat, zise Mitch.

— Şi ne va costa doar şase dolari de persoană adăugă Kim.

— Şi mai bine, zise Chris. Abia aştept să fac un duş.

— Şi să luăm cina… sunt lihnit, spuse Mitch.

— Tu eşti mereu înfometat, îi răspunse Eric. Întinse mâna. Bine, ascultă. Hai să plătim camerele. Apoi, eu şi Kim o să sunăm acasă la ea.

— Nu putem să aşteptăm până după ce mâncăm? întrebă Kim.

— Nu, răspunse Eric foarte decis. Acum. Kim zâmbi.

— Bine.

După ce au strâns banii şi şi-au luat în primire camerele, Kim şi Eric se urcară în maşină să găsească un telefon. Femeia le spusese că vor găsi unul puţin mai departe pe drum, lângă un restaurant. Donna, Bonnie şi Alex îşi duseră lucrurile în cameră şi în acest timp Chris şi Mitch desfăcură plăcile şi le luară în cameră pentru a fi în siguranţă.

Donna îşi aruncă sacul de dormit pe pat şi apoi se întoarse spre Alex, cu mâinile în şolduri. Alex deveni

neliniştită.

— Alex, zise Donna începând să zâmbească, aceasta a fost cea mai bună idee pe care a avut-o cineva toată ziua. Nu voiam să petrec toată noaptea în cort, gata să fie luat de vânt.

Bonnie râse.

— Sunt de aceeaşi părere. Nu sunt aşa de înnebunită să dorm în cort şi abia aşteptam să dau sarea jos de pe mine şi să dorm ca lumea.

Alex zâmbi fericită.

— Sunt foarte bucuroasă că sunt înăuntru. De data aceasta avusese o idee bună.

***

Eric o ţinea pe Kim de mână în maşină, când se îndreptau spre telefon. Ea credea că devine mai frumos, minut de minut. Acum era chiar fericită că rămăsese pe piatra aceea. Nici nu se putea gândi la o salvare mai incitantă. Neavând frate, o invidiase pe Donna pentru că avea parte de protecţia lui Eric. Acum avea grijă şi de ea, şi era aşa de minunat sentimentul. Eric o făcea să se simtă mai în siguranţă decât o făcea George. Era mult mai responsabil şi nu era genul care s-o critice. De parcă ar fi ştiut ce simte.

Eric lăsă maşina în parcarea unui restaurant. În faţa localului era o cabină telefonică. Eric ieşi repede din maşină, dar Kim nu era aşa de încântată.

— Ce le voi spune, Eric?

— Adevărul, zise simplu Eric. Spune-le că ai plecat de acasă fiindcă te-ai supărat că tatăl tău vrea să te mute de la şcoală, departe de prietenii tăi. Apoi o sărută tandru pe buze.

— Spune-i tatălui tău ce simţi… cât de mult poţi să-i spui la telefon. Spune-le că totul e bine. Încearcă să nu-i îngrijorezi mai mult.

Kim dădu din cap.

— Bine. Dar stai lângă mine, Eric, te rog!

— Aici sunt. Eric se aşează lângă telefon, în timp ce Kim formă numărul.

— Şi spune-le despre note. Sunt bune, nu? Kim zâmbi.

— Bineînţeles.

Dură ceva timp din cauza conexiunii internaţionale, dar spaniola lui Kim era destul de bună şi totul decurse cum trebuie. Tatăl ei răspunse.

— Aveţi un apel cu taxă inversă de la Kim Okawa. În vocea operatorului se putea observa accentul latin.

— Da, da, accept.

— Bună, tată, zise Kim încet.

— Kim, unde eşti? Suntem înnebuniţi. Unde eşti? repetă el.

— Sunt în Baja.

— În Baja? Unde? întrebă el. Venim să te luăm imediat.

— Nu, tată, nu veni după mine. Sunt cu prietenii mei. Kim se simţea mai curajoasă. Mă aduc ei mâine.

— Grupul acela de surferi?! urlă domnul Okawa. Am sunat acasă la ei, dar nu ştiau nimic. Ei te-au făcut să mergi, nu?

— Nu, tată. A fost ideea mea. Simţeam nevoia să scap de tine şi de ameninţările tale.

— Eşti în regulă, Kim? se auzi şi mama ei vorbind de la un alt telefon.

— Da, mamă. Sunt bine. Dar n-aş fi sunat acasă dacă Eric Thurman n-ar fi insistat. Niciunul dintre ei n-a ştiut că am plecat fără să vă spun.

— Dar, de ce, Kim… de ce? Vocea tatălui era mai slabă.

— Pentru că n-am mai rezistat la regulile impuse de tine. Kim începu să plângă. Simţeam că înnebunesc acasă. M-ai bătut în continuu la cap cu notele. Cea mai bună facultate, cea mai bună şcoală de drept, niciodată nu m-ai întrebat şi pe mine ce vreau să fac în viaţă.

La capătul celălalt al telefonului se lăsă o linişte deplină. Kim respiră adânc. Eric zâmbea ca s-o încurajeze.

— Când m-ai ameninţat că mă muţi la altă şcoală, n-am mai rezistat. A trebuit să fiu departe de voi.

— Kim, zise tatăl ei, cu o voce parcă gata să plângă. Nu ştiu ce să spun.

— Ne pare rău, Kim. La auzul vocii mamei ei, Kim începu din nou să plângă.

— Ştiu, mamă. Dar tata e foarte dur cu mine. Dar niciunul dintre voi nu m-aţi întrebat ce am făcut la şcoală. Eraţi aşa de siguri că nu mă descurc, dar am luat numai 10 semestrul acesta. E pentru prima dată! Şi nu pot fi un elev slab dacă am progresat. Şi nici Balboa nu poate fi un liceu slab.

— Când ajungi acasă? întrebă tatăl ei. Pentru prima dată vocea tatălui ei era blândă, aproape imploratoare.

— Mâine seară, zise Kim, dar nu mă voi muta de la liceul Balboa, tată. Nu pot. Sunt atât de fericită în Newport. E casa mea.

— Cred că încep să înţeleg… zise tatăl ei, ezitant. Vino în siguranţă acasă, Kim. Rezolvăm noi lucrurile.

— Bine, zise Kim fericită. Îmi pare rău că v-am îngrijorat, dar şi eu am fost îngrijorată. Deci înţelegeţi?

— Da, înţelegem. Kim rămase surprinsă de fermitatea tonului mamei ei. Nu vreau să pleci de acasă.

— Atunci, la revedere, mamă, tată.

Când Kim închise, Eric o sărută prelung. Când ea deschise ochii, el zâmbea.

— Am rezolvat, Eric! Am rezolvat! Nu mă vor trimite la altă şcoală.

— Vezi? Ţi-am spus că n-ai dreptate. Şi amândoi începură să râdă. Atunci, Eric o luă în braţe şi o ţinu aşa mult timp.

— Apropo ai fost minunată, îi şopti el. Sunt foarte mândru de tine.

— Fără tine, n-aş fi făcut nimic. Kim simţea fericirea care radia în ochii lui. Mulţumesc.

— Cu plăcere, zise el şi apoi o sărută din nou. Kim se agăţă de el. Ar fi vrut să rămână în acel loc izolat din Baja pe vecie, alături de Eric.

Când în sfârşit se depărtară, Eric îşi frecă nasul cu mâna.

— Cred că ar trebui să sărbătorim în seara aceasta, nu crezi?

— Si, señor, zise ea fericită.

Capitolul 12

La motel, toată lumea se pregătise pentru masă. Donna şi Bonnie deja făcuseră duş şi Alex se machia în baie.

— Ies într-un minut, Kim, zise ea.

— Cum a mers? o întrebă Bonnie pe Kim. Kim zâmbi fericită.

— Minunat! Cel puţin am putut să-l înfrunt pe tata. I-am spus că nu voi pleca din Newport. Nu ştiu ce o să se întâmple când voi ajunge acasă, dar oricum vorbea altfel. Şi ştiu că mama nu mă va lăsa să plec.

— Păi, e grozav! exclamă Bonnie. Ştiam că o să-ţi rezolvi problemele.

— Şi-i datorez totul lui Eric, continuă Kim.

— Ia stai aşa, zise Donna. Şi eu şi Bonnie?

Kim se uită de la una la alta. Ochii i se micşorară când ea înţelese ce voiau să spună.

— A fost ideea voastră? Eu şi Eric?

— Într-un fel… zise Donna încet.

— Am crezut că aveţi multe lucruri în comun, izbucni Bonnie. Voiam doar să aflaţi voi singuri.

— De fapt, Eric a vrut, zise Donna repede observând faţa supărată a lui Kim. Noi oricum am vrut să vii cu noi. Dar Eric s-a neliniştit când ai dispărut. Nu-i aşa, Bonnie?

— Da, dacă n-ar fi fost Eric, probabil că încă ai mai fi pe piatra aceea. Bonnie încercă să râdă de Kim, dar aceasta nu părea amuzată.

— Da, Kim, interveni Alex. Eu eram sigură că te vei întoarce când îţi va fi foame, dar Eric n-a vrut să aştepte. A sărit imediat.

Bonnie îi aruncă lui Alex o privire recunoscătoare.

— Nu fi supărată. Doar încercam să te facem să-l uiţi pe George. Donna şi cu mine ştiam că vă potriviţi. Zâmbi. Am avut dreptate, nu?

Kim zâmbi, mai mult din obligaţie.

— Da, dar mă simt stupid acum.

— De ce? întrebă Bonnie. E atât de perfect.

— Vă potriviţi de minune! repetă Donna. Şi ştii cât de critică sunt la adresa prietenelor fratelui meu.

— Cum a fost acolo pe piatră? întrebă Bonnie încercând să schimbe subiectul.

— A fost înspăimântător, răspunse Kim, expresia feţei sale devenind serioasă. Am fost atât de fericită să-l văd pe Eric.

Cineva bătu la uşă.

— Hai, leneşelor, mişcaţi-vă mai repede. Ne este foame! Era Mitch.

— Ups! mai bine întru la duş. Kim se îndreptă spre baie. Se întoarse şi se uită la Bonnie şi Donna. Şmechere aţi fost, zise ea, dar ochii îi străluceau.

Când termină Kim, toţi se înghesuiră în maşină şi se duseră să mănânce. Bonnie observă cât de atent era Eric cu Kim. Mâna lui a fost tot timpul pe mijlocul sau umărul ei.

— Către Ensenada Ritz, zise Eric vesel când toţi urcară în maşină.

Restaurantul era foarte drăguţ şi confortabil, iar mâncarea mexicană delicioasă. Ploaia se auzea în geam, amestecându-se cu muzica salsa care suna în difuzoare. După ce au terminat, obosiţi dar veseli, se întoarseră la motel.

— Ce zi minunată! exclamă Donna bucuroasă când se aşează în pat lângă Kim. Sunt obosită, dar atât de fericită.

— Şi, eu, o aprobă Kim, mai ales fericită.

— Şi eu m-am simţit minunat, zise şi Alex încet, trăgându-şi plapuma pe ea.

Bonnie zâmbi, dar nu spuse nimic. Se liniştiră repede, iar Bonnie se gândi la acest weekend. Era foarte bucuroasă pentru Eric şi Kim şi se părea că tatăl lui Kim se răzgândise

în privinţa trimiterii ei la o altă şcoală. Bonnie se simţi ciudat că era în Baja, ca şi cum ar fi fost acolo cu un motiv anume. Ea credea că este vorba despre Kim, că a trebuit să o ajute aşa cum şi Kim o ajutase pe ea când murise Johnny.

Bonnie ascultă cum celelalte fete adormiră şi în cameră nu se auzea decât respiraţia lor. Era obosită, totuşi se simţea bine gândindu-se că există şi alt motiv pentru care se afla în acea ţară străină, dar nu-şi dădea seama care ar fi acest motiv. Poate acesta era începutul unei relaţii foarte frumoase cu Chris. Poate...

***

Ochii lui Bonnie se deschiseră. Visase că era în vârful dealului Spyglass cu Johnny şi acesta îi şoptea ceva la ureche.

Îi luă un minut să-şi revină, apoi se uită la Alex care dormea lângă ea. Poate că respiraţia lui Alex a făcut-o să creadă că aude vocea lui Johnny.

Se întinse, căscă, se simţea foarte odihnită. Ceasul de pe noptiera de lângă ea arăta ora opt şi jumătate. Fuseseră destul de obosiţi de au dormit aşa de târziu.

Se dădu uşor jos din pat şi merse tiptil până la geam. Draperiile închise nu lăsau soarele să intre în cameră, şi când le dădu la o parte a fost surprinsă să vadă cerul senin. Furtuna trecuse. Se întoarse şi o văzu pe Donna ridicându-se din pat.

— Ei, cum e?

— Cred că astăzi o să-ţi îndeplineşti baremul, zise Bonnie şi Donna ţipă de le trezi pe Kim şi Alex.

— Scuze, fetelor. Nu m-am putut controla. Soarele e din nou pe cer. Donna sări în sus şi se îndreptă spre maldărul ei de haine.

— Hai, leneşelor... să mergem.

Kim mormăi ceva şi Alex îşi puse perna în cap.

— Puteţi dormi şi pe plajă.

Nu trecu mult şi erau afară, delectându-se în soarele mexican. Chris şi Mitch ieşiră din camera lor.

— Vine şi Eric, zise Mitch. Spune că este obosit din cauza operaţiunilor de salvare de ieri.

Donna râse.

— Eric urăşte să se scoale dimineaţa. Nu-l poţi acuza. Au găsit un alt restaurant în apropiere unde au luat micul dejun şi au mai cumpărat ceva mâncare pentru prânz. Bonnie se aşează la masă, Chris se uită la meniu.

— Hai măcar să simţim că suntem în Mexic. Comandă huevos rancheros. Tonul vocii lui era autoritar şi Bonnie se încruntă.

— O să-ţi placă, adăugă şi Donna.

— Serios, zise Alex. Sunt delicioase.

Bonnie acceptă, dar când îi veni comanda a fost uimită de cât sos era peste cele două ouă şi peste bucăţile de tortillas.

— Pare condimentat, murmură ea, dar toţi erau prea ocupaţi să mănânce ca să-i dea atenţie. A fost surprinsă să vadă că sosul nu era foarte condimentat şi extrem de aromat. Termină tot ce avea în farfurie şi un pahar de suc de portocale.

— Acum eşti cu adevărat un californian, zise Eric, uitându-se la farfuria lui Bonnie. Să mănânci şi să-ţi placă era ultimul prag de trecut.

Bonnie zâmbi. Se simţea foarte bine. Chiar nu credea că se va simţi aşa de bine în această excursie. Poate că viaţa ei revenea la normal. Poate că aceasta va fi o cotitură în viaţa ei, această excursie. Sau poate doar se simţea bine în vacanţă.

Pe drumul spre K-38, Eric sugeră să oprească şi să vadă locul de unde o salvase pe Kim.

— E un golfuleţ frumos, zise el. Şi apa e destul de agitată. Parcară maşina pe drum şi merseră pe faleza de deasupra

plajei. Dar când s-au uitat în jos, au văzut un golf liniştit cu câteva pietre care duceau spre o piatră mai mare, dar nu foarte departe de mal. Pe Donna şi pe Mitch îi apucă râsul.

— Mare salvare! Mitch îl ciupi pe Eric de mână. Acum, parcă te şi văd.

Lui Eric îi căzu faţa, iar Bonnie şi Alex au început să râdă. Kim se uita la ei, în defensivă.

— Apa crescuse mult şi era agitată, protestă ea. N-am putut ajunge singură la mal.

— Nu există erou mai mare decât fratele meu. Donna vorbise adoptând o expresie serioasă.

Eric începu să zâmbească. O luă pe Kim de mână şi-i şopti ceva la ureche, conducând-o spre maşină.

— Poate că într-adevăr ieri a fost mai agitată apa, zise Chris cu tact.

— Da, zise Mitch, făcându-i cu ochiul lui Alex. Probabil.

Maşina se apropia de locul dorit. Bonnie se uita pe geam. Acum câteva luni locuia în Chicago şi naviga pe Lacul Michigan. Nu văzuse un surfer în carne şi oase niciodată. Acum mergea spre unul dintre cele mai tari locuri pentru surf, de pe coasta mexicană.

— Hei, Vance e aici!

Donna le arătă o camionetă parcată pe faleză. Bonnie văzu cum maxilarul lui Eric se încleştă. Lui chiar nu-i plăcea Vance, sau nu credea că e potrivit pentru sora sa. Bonnie îl înţelegea şi pe el, dar şi pe Donna. În Vance nu se putea avea încredere şi din cauza acestui lucru suferise foarte mult Donna, dar Bonnie ştia ce simte Donna pentru Vance. Pentru ea, era foarte incitant.

Eric parcă lângă maşina lui Vance şi toţi se îngrămădiră afară. Surferii îşi luară plăcile, iar Bonnie luă ce cumpăraseră de mâncare. Chris o luă de mână şi porniră spre plajă. Donna nu mai aşteptă şi fugi înaintea tuturor.

— Mai este cineva cu Vance, zise Mitch.

Bonnie văzu doi oameni în apă. Îl recunoscu imediat pe Vance. Celălalt surfer abia prinsese un val şi acum se apropia spre mal. Parcă semăna cu cineva.

Lui Bonnie îi căzu faţa. Mitch fluieră.

— Ce naiba...? zise Eric.

Bonnie era paralizată, nu-i venea să creadă. Aruncă lucrurile, lăsă mâna lui Chris şi fugi spre plajă.

— Johnny! ţipă ea. Johnny, trăieşti!

Sfârşit